

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

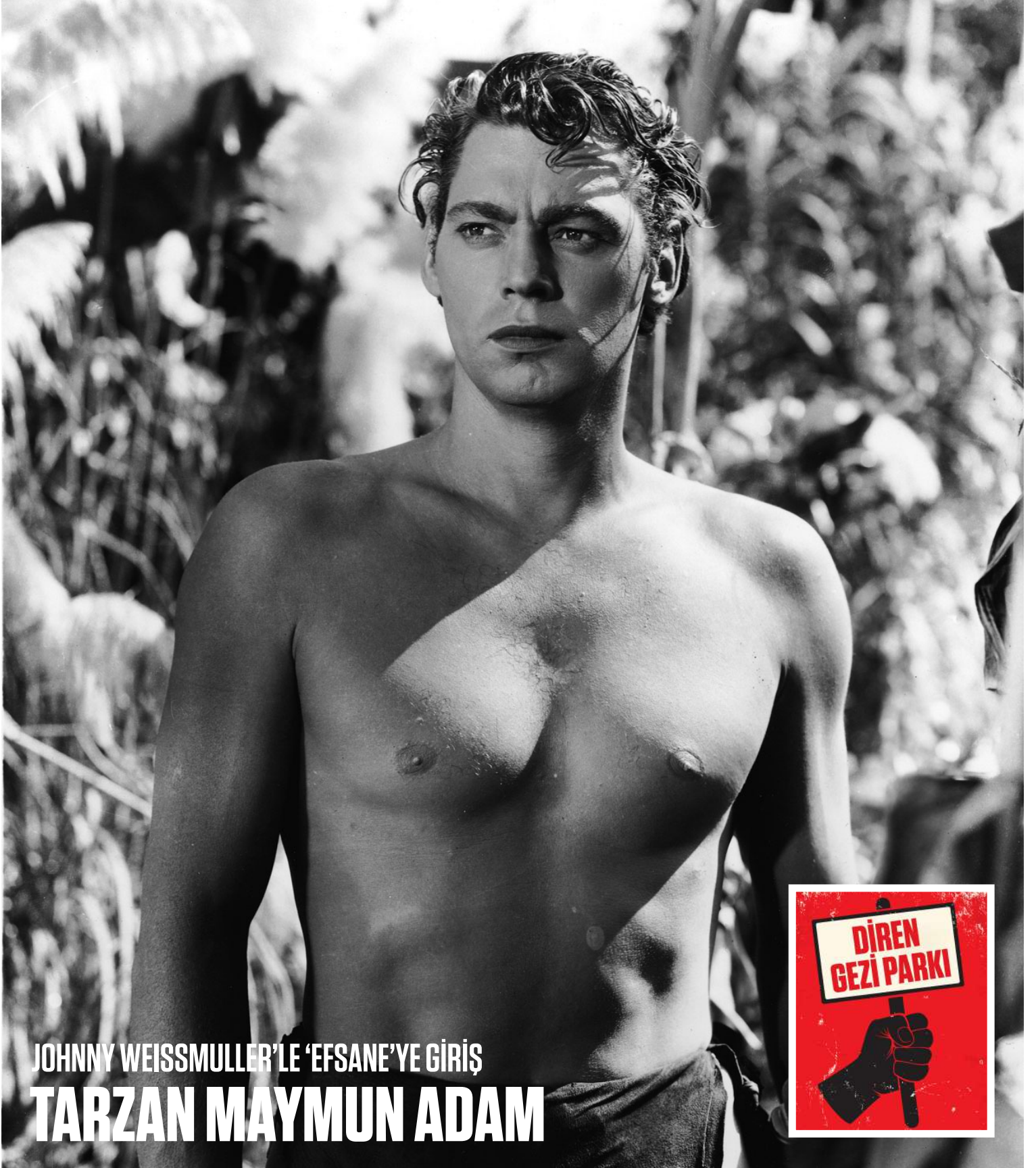
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JOHNNY WEISSMULLER'LE 'EFSANE'YE GİRİŞ
TARZAN MAYMUN ADAM

ANTHONY HOPKINS HELEN MIRREN SCARLETT JOHANSSON
TONI COLLETTE DANNY HUSTON JESSICA BIEL JAMES D'ARCY

HITCHCOCK

ŞİMDİ DVD BLU-RAY
VE VCD'DE

KOMİK BİR ETKİNLİK: ÇİZGİ ROMAN FUARI

SİZ BU SATIRLARI OKURKEN COMIC-CON ÇOKTAN BİTMİŞ OLACAK. BİR DAKİKA! UMARIZ “COMIC-CON DA NE?” DİYE SORANINIZ OLMAZ. EĞER VARSA, HEMEN IMDB'DEN, GOOGLE'DAN, BİR YERLERDEN ARATIP BİRTAKIM YAZI VE FOTOĞRAFLARLA NE OLDUĞUNA BAKIN. EĞER BİR sinemasever olarak Comic-Con'dan bugüne kadar bihaber kalmışsanız, bugüne dek hayli 'eksik' yaşamışsınız demektir.

Biz bugün sizin için kısa bir girizgah yapalım. Comic-Con, Türkçe açılımla Çizgi Roman Fuarı, ABD'de Kaliforniya eyaletinin en sakin kentlerinden biri olan San Diego'da yaz aylarında düzenlenen ve dört gün (perşembeden pazara) süren bir fuardır. Lakin adındaki 'çizgi roman' vurgusuna takılmayın. Hele ki çizgi roman hikaye ve kahramanlarına bağımlı bir şekilde yoluna son sürat devam eden anaakım Amerikan sinemasını da düşününce, hayli sinemasal bir etkinlik olduğu söylenebilir.

Her fuar gibi, Comic-Con da öncelikle 'tanıtım' işlevine sahiptir. Gelgelelim, 'tanıtım' kavramının o 'sıkıcı' muhteviyatından hayli uzak bir fuardır. Mazisi hayli eskiye, ta 1970'lere dek uzanır. Nice çizgi roman ve nice çizgi roman uyarlaması hayranı, özel kostüm ve kıyafetlerle fuar alanının dört bir yanında fink atar. Kılık kıyafetleri,

aksesuarları hakikaten görülmeye değerdir. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Comic-Con her sinemaseverin muhakkak bir gün bulunması gereken bir renkliliğe sahiptir. 100 ila 150 bin bilimkurgu/fantezi müridinin tavaf ettiği bir Kabe'dir adeta.

Hem sinema hem de televizyonda boy gösteren çizgi romanlar, bilimkurgu ve fantezi sinemasının popüler örnekleri, manga ve animeler, video oyunları ve daha envai çeşit 'oyuncaklı' şey, Comic-Con'daki tanıtımlarını çok ciddiye alırlar. Nasıl almasınlar? Dünyada ürünlerini tanıtabilecekleri benzer çapta bir etkinlik daha bulmaları imkansızdır. Ön gösterimler, paneller, seminerler, atölyeler, söyleşiler... Sektör profesyonelleri, yapımcılar, yönetmenler ve elbette film yıldızları Comic-Con'u çok ciddiye alırlar.

Bu sene de dört güne epey şey sığdı. Örneğin Mulder (David Duchovny) ve Scully (Gillian Anderson) "X-Files"ın 20'nci yaşını orada kutladılar. Örneğin "Açlık Oyunları 2: Ateşi Yakalamak" (The Hunger Games: Catching Fire) için Jennifer Lawrence oradaydı. Örneğin Alfonso Cuarón'un yeni bilimkurgusu "Yerçekimi" (Gravity) için Sandra Bullock oradaydı. "Edge Of Tomorrow" için Tom Cruise ve Emily Blunt oradaydı. Bizde bu hafta "Wolverine" (The Wolverine) gösterime giredursun, yeni X-Men filmi "X-Men: Days Of Future Past" da Hugh Jackman'ından Patrick Stewart'ına tam kadro oradaydı. Bu isimler say say bitmez. Dediğimiz gibi, dört güne koca bir senenin bilimkurgu/fantezi dünyasının sığıdığı bir fuar Comic-Con.

Elbette San Diego'dan binlerce kilometre uzağız. Fakat binlerce kilometre öteden bile fuarın fotoğraf galerilerini gezmek insana heyecan veriyor.

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLAN ÖZYURT, HASAN CÖMERT, ALİ ULVİ UYANIK, İLHAN YURTSEVER, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, ESİN KÜÇÜKTEPEPINAR, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Wolverine (The Wolverine); Camille Claudel, 1915;
Sanal Hayatlar (Disconnect); Karanlık Cinayetler
(The Frozen Ground); Son Konser (A Late Quartet); Süper
İncir; Aşkın 10 Kuralı (10 Regole Per Fare Innamorare).

21 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

22 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Altyazı'nın son sayısını merkeze alarak,
dergilerin Gezi Direnişi imtihanlarına göz atıyor...

24 AŞKTAN DA ÜSTÜN

"Tarzan" efsanesine beyazperde girişi: "Tarzan Maymun
Adam" (Tarzan The Ape Man)... Okan Arpaç imzasıyla.

26 İTİRAF EDİYORUM

"Camille Claudel, 1915" gösterime girerken Bruno
Dumont'la söyleştik... Esin Küçüktepepınar imzasıyla.

28 AİLE OYUNU

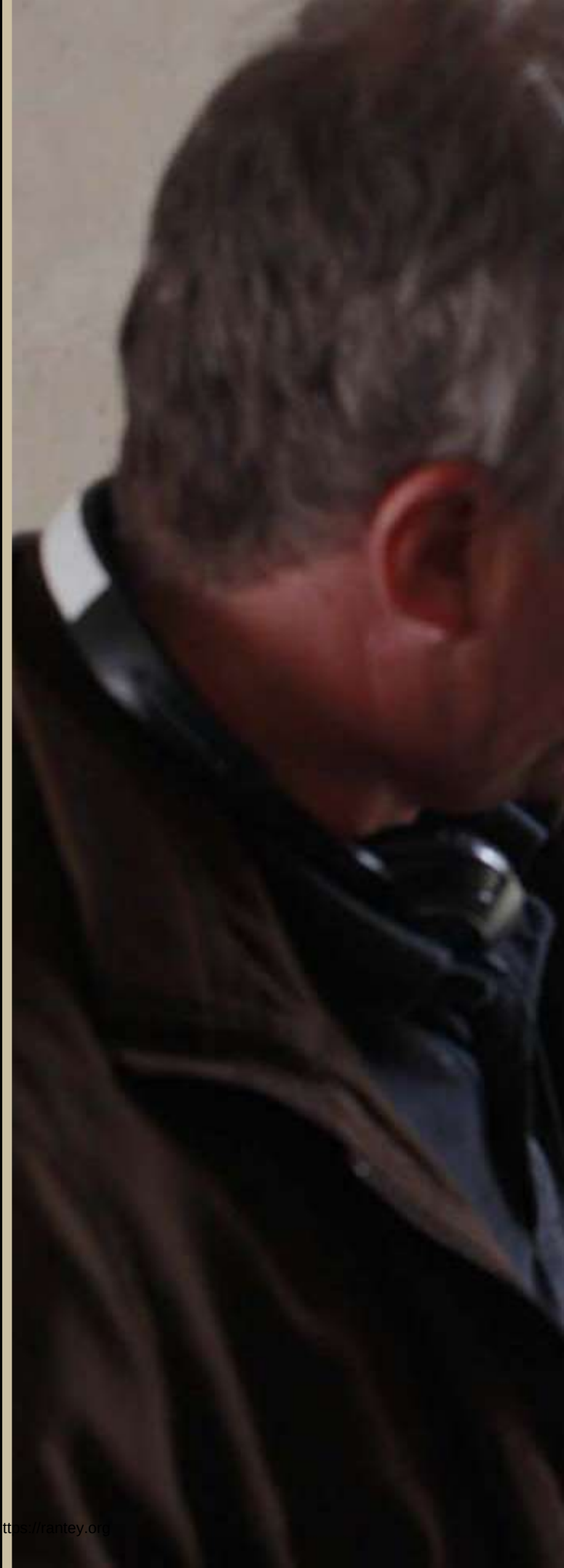
İsyan (Equilibrium); Hitchcock; Parker.

34 GENÇ VE MASUM

Yepyeni bir kısa film, Marcus Alqueries imzalı:
"The Flying Man"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Otkan Özyurt imzasıyla.

WOLVERINE

ORJİNAL ADI The Wolverine

YÖNETMEN James Mangold

OYUNCULAR Hugh Jackman,

Tao Okamoto, Rila Fukushima,

HiroYuki Sanada,

Svetlana Khodchenkova,

Hal Yamanouchi, Famke Janssen

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 126 dk.

DAĞITIM Tigon

**KAHRAMANIMIZ
YİNE GEÇMİŞİYLE
YÜZLEŞİYOR. YENİ FİLM
İÇİN ÇİZGİ ROMANDAKİ
EN İYİ HİKAYELERDEN
BİRİ OLARAK BİLİLEN
JAPONYA MACERASININ
SEÇİLMESİ DE BİR DİĞER
İSABETLİ KARAR.**

X-MEN EVRENİNİN EN ASİ VE AKSİ KARAKTERİ WOLVERINE'İN TAKIMDAN AYRI TEK BAŞINA KOŞTUĞU İLK MACERASI "X-MEN BAŞLANGIÇ: WOLVERINE" (X-MEN ORIGINS: WOLVERINE) OLMASA DA OLUR CİNSİNDEN BİR FİLMİ. TAMAMEN

aksiyona yaslanan, hikayeyi boşveren filmi çabucak unutmak yapılacak en iyi şeydi. Açıkçası devam projesi için birçok senarist ve yönetmenin adı geçtiğinde yeni bir Gavin Hood vakasından korkmuştuk ama neyse ki yeni macera James Mangold'a emanet edildi de derin bir oh çektik.

"Şişman" (Heavy) ile ilk görüşte sevdiğimiz, sonrasında "Güçlüler Bölgesi" (Cop Land), "Kimlik" (Identity), "Sınırları Aşmak" (Walk The Line) gibi birbirinden çok farklı işlere imza atan Mangold asıl olarak "3:10 Yuma" (3:10 To Yuma) ile 'sen neymişsin be abi' dedirtmişti bize. O sebeple her filminde olmasa bile ara ara heyecanlanmamıza neden olan bir isim kendisi.

Çizgi roman uyarlamaları ve devam filmlerinin bol keseden heba edildiği böyle bir dönemde Wolverine için beklentileri yükselten tek sebep James Mangold değil üstelik. Yeni film için çizgi romandaki en iyi hikayelerden biri olarak bilinen Japonya macerasının seçilmesi de bir diğer isabetli karar. Kahramanımız her X-Men filminde olduğu gibi yine geçmişiyle yüzleşiyor. Tabii, Logan'ı amaçsızca yaşadığı dünyadan Japonya'ya getiren şey geçmişi olsa da olay dönüp dolaşıp yine 'adamantium'dan yapılmış iskeletine ve ölümsüzlüğüne geliyor.

Christopher Nolan'ın "Kara Şövalye"si (The Dark Knight) ile ivme kazanan süper kahramanların zayıflıkları ve 'karanlık' tarafı meselesinin Logan için biçilmiş kaftan olduğunu söylemek yanlış olmaz. Beyazperde macerasına bakarsak; hafızası silinmiş Logan önce geçmişi arıyordu, geçmişi öğrendiğinde intikam için kolları sıvadı. İntikam bahsi kapandığında ise sevdiği kadını, Jean Grey'i kaybetti, tekrar bulduğunda onu öldürmek zorunda kaldı ve artık her uykusundan kabuslarla uyanıyor.

Filmin başında gördüğümüz gibi süper kahramandan çok anti-kahraman olarak

resmedilen Wolverine amaçsızca yaşamaya devam ediyor. Yaralarının kendiliğinden iyileşmesi en önemli özelliği olsa da zihnindeki anılardan, acılarından kurtulamıyor. Japonya'da geçen bu macerada geçmişle bağlantısı hem ölümsüzlüğü hem de Jean Grey anıları üzerinden gerçekleşiyor. Öfke dolu hayatından kurtuluş arıyor mu bilmiyoruz ancak o mühim soruyla bir kez daha baş başa kalıyor: Hiç yaşlanmayan ve yaralanmayan Logan 'normal' bir insan gibi yaşlanmak ve ölmek istemez mi? Bu sorunun ardındaki plan ise yeni maceranın ta kendisi.

Böyle bir maceranın klişelerini dışarıda bırakmak yerine kullanmayı tercih eden bir film "Wolverine". Logan kirli işler arasında Mariko'yu korumak zorunda kalırken bir yandan ölümsüzlük peşinde koşan bir adamın emellerini, diğer yandan iktidar olmak gibi ölümsüzlüğün yanında daha hafif kalabilecek tutkularla cebelleşen yakuzaları ve mutantları izliyoruz. Tüm bunların ortasında ise yükselen hikaye Logan ile Mariko arasındaki kıvılcım oluyor. Logan'ı – bu kadar kısa sürede – kabuslarından çekip çıkarmanın Mariko olması izleyeni ne kadar ikna eder tartışılır fakat aralarındaki kimyanın güçlü olduğunu söylemek mümkün. Burada şunun da altını çizmek gerekiyor; hikaye Batı'da geçseydi bu aksiyon ve romans klişelerinin göze batacağı düşünülebilirdi fakat Japonya'nın 'eski zaman' ruhunu taşıması tüm bu eksileri bertaraf ediyor. 'Bağlılık', 'intikam', 'vefa' gibi laçkalaşan kelimeler bile sakil durmuyor örneğin. Daha doğrusu böylesine anlamlar yüklenecek kadar ciddi bir hikaye anlatmıyor "Wolverine".

Çoğu çizgi roman uyarlaması ya da önceki X-Men'ler gibi 'büyük' bir hikayesi de yok "Wolverine"ın. Bir 'dünyanın sonu' hadisesi ya da 'asla baş edilemeyecek' düşmanlar da... Ara hikaye gibi biraz. Düşmanların hedefleri (en azından şimdilik) ve olayların çapı daha küçük. Wolverine yenilmez değil, güçsüz ve bu kez iyileşemiyor. Mangold kendini fazla ciddiye alan bir hikaye ve kahraman anlatmaktan uzak

MANGOLD ATMOSFER KURMAKTAKİ BECERESİNİN YANI SIRA SON DÖNEMDE KABAK TADI VERMEYE BAŞLAYAN GÖSTERİŞLİ TEKNOLOJİ VE GÖRSEL BUDALALIĞA YÜZ VERMİYOR.

duruyor. Kahramanın iç çatışmalarını öne çıkarıyor ve serinkanlı anlatım tercih ediyor.

Hem geleneğe bağlılığın hem de teknolojinin anavatanı olan Japonya'nın bu ikili yapısının ve estetiğinin filme sirayet etmesi de Mangold'un başarı hanesine yazılmalı. Atmosfer kurmakta beceresinin yanı sıra son dönemde kabak tadı vermeye başlayan gösterişli teknoloji ve görsellik budalılığına yüz vermiyor Mangold. Bir süper kahraman macerasından beklenmeyecek ölçüde küçültülüyor hikaye. Hem Japonya kırsalındaki çatışmalar hem de şehirdeki kovalamacalar eski usul aksiyonları andırıyor. Öykü Amerikanlaşma tuzağına – son bölüm hariç – düşmüyor.

Yine de son tahlilde çok yaratıcı ve derinlikli bir uyarılama yok karşımızda. Hikayeyi bir yerlere vardırma telaşı ister istemez rahatsız

ediyor izleyeni. Filmin en zayıf bölümü olan sondaki çatışma sahneleri görsel açıdan filmde kopuk duruyor. Bunda büyük ihtimalle hikayeyi sona erdirirken seyircinin beklentilerine cevap verme arzusu yatıyor. İçimizden "keşke hikayesini Logan'ın amaçsızlığı üzerine kuran bir film olsa" demedik değil. Lakin stüdyonun büyük kâr beklediği bir yapımda böyle cesur kararlar alınmasını beklemek ne derece gerçekçi olur bilmiyorum. Ama James Mangold'un bu 'maddi' şartlarda iyi iş çıkardığını, stüdyoyu mutlu edeyim derken bizi gözden çıkarmadığını söylemeliyiz.

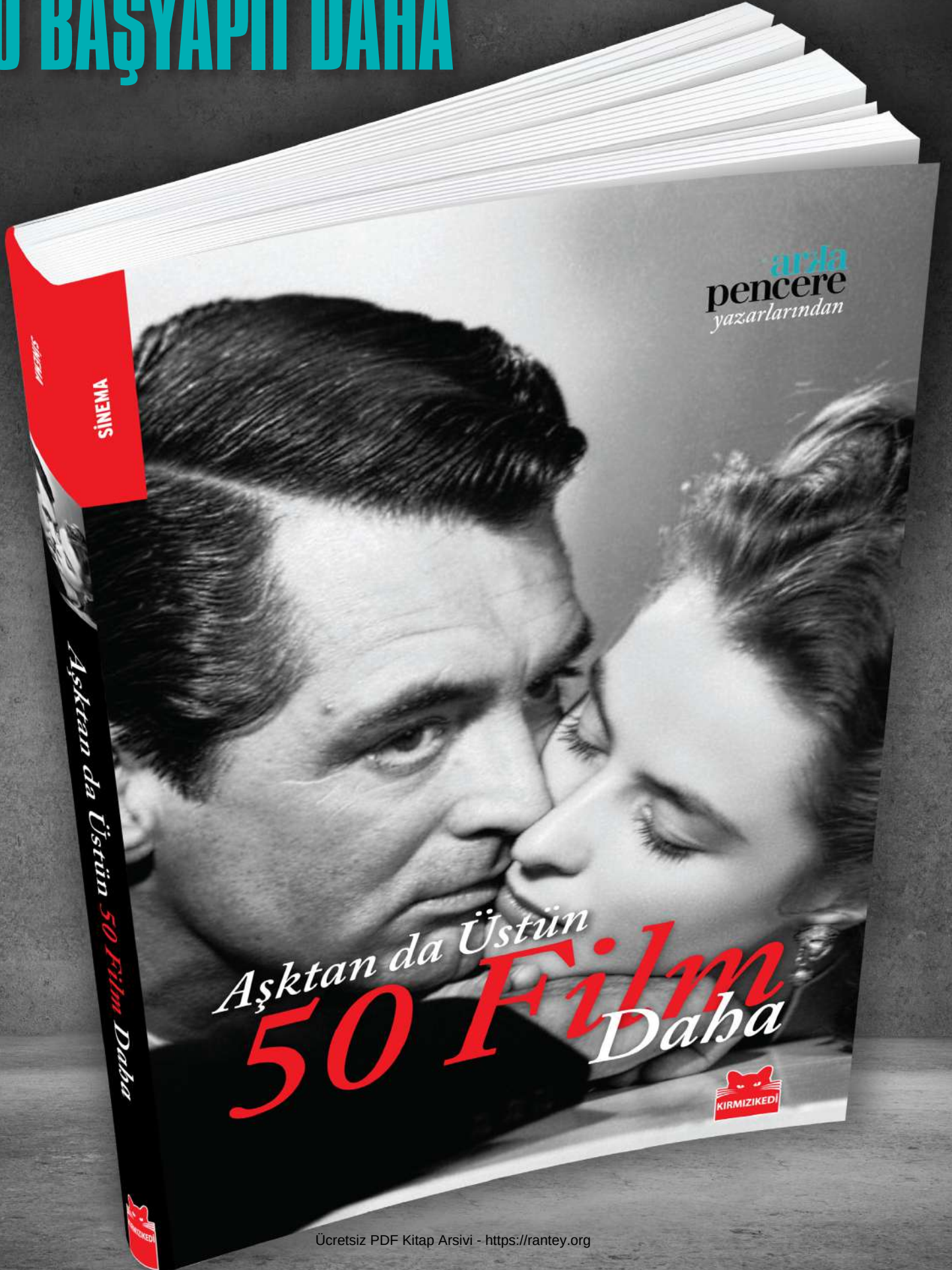

Japonya kırsalındaki sahneler estetik açıdan çok etkileyici.

Hikayede karizmatik 'kötü' mutant eksikliği var. Viper fazlasıyla silik kalıyor.

YEDİ YAZAR, YEDİ AYRI ÜSLUP
50 BAŞYAPIT DAHA

CAMILLE CLAUDEL, 1915

KİŞ 1915. ÜNLÜ HEYKELTİRAŞ CAMILLE CLAUDEL (JULIETTE BINOCHÉ) AİLESİ TARAFINDAN GÜNEY FRANSA'DA AVIGNON yakınlarındaki bir akıl hastanesine yatırılarak yaklaşık iki yıl olmuştur.

Kendisini etrafındaki 'deliler'den farklı görmekte, içinde bulunduğu yere ait olmadığını düşünmektedir. Eski sevgilisi Rodin'in sinsice hayatını ve sanatını mahvetmeye çalıştığından şüphelenmekte, hatta zehirlenmekten korktuğu için hastanede kendi yemeğini kendisi pişirmektedir. İçinde bulunduğu zihinsel ve bedensel esaretten kurtulabilmek için yegane umudu yakında ziyaretine gelmesini umduğu kardeşi Paul'dür (Jean-Luc Vincent).

Bruno Dumont yine Bruno Dumont'luğunu yapıyor! Tamam, üstadın her filmi bir 'acayip'. O yüzden "Camille Claudel, 1915" gibi pek çok açıdan onun acayıplıklarından azade bir filmle kapımızı çalmasını hayra mı yormalı? Öyle veya böyle, bu gökkubbe altında 79 fırtınalı yıl geçirmiş bir heykeltıraşın yalnızca üç sade gününe odaklanması da bir yanıyla tam Bruno Dumont'luk bir hareket olmuş.

Film en çok Camille Claudel'in hikayesine pek vâkıf olmayanların üzerinde etkili olacaktır. Zira bu film bir büyük dehanın ömrünün ilk çürüme anlarına tekabül ediyor. Tarihçilerin de not düşüğü gibi, kimi paranoya ve şizofreni belirtileri gösterse de, aile içinde belki sevgi ve şefkatle aşacağı bir zihinsel rahatsızlık onunkisi. Akli melekelerini tümüyle yitirmemişti. Hastalığının o kadar ileri seviyede olmadığını doktorları bile söylüyordu. Fakat annesi ve ünlü bir şair ve diplomat olan erkek kardeşinin inatçı tutumları onu dört duvar arasına hapsetti. Filmde de zihinsel olarak 'gelgitler' yaşamasına karşın ileri safhada akıl hastası bir Camille Claudel portresi görmüyoruz. Çevresi tarafından dışlanmış, yalnızlığına hapsedilmiş bir Camille Claudel'e tanık oluyoruz. Haliyle, onca çırpınına, haykırışına, yakarışına rağmen kapanış yazılarıyla birlikte onun o akıl hastanesinde 30 koca yıl daha tutulduğunu, hayata gözlerini orada kapattığını, cenazesine ailesinden tek bir

ferdin dahi katılmadığını ve bugün mezarının kesin olarak nerede olduğunun dahi bilinmediğini öğrenmek, filmi izleyen her sinemaseverin içini burkacaktır. I. Dünya Savaşı'nın ortasında (1913) kapatıldığı, II. Dünya Savaşı'nın ortasında (1943) ömrünü tamamladığı o akıl hastanesinde o da kuşkusuz kendi 'içsel dünya savaşı'nı vermişti.

Bruno Dumont pek duygularını dışavuran bir sinemacı olmadı. Hatta aynı şeyi çoğunlukla karakterleri için bile söyleyebiliriz. Belki de ilk defa burada sinemasındaki katılığı bir nebze olsun Camille için yumuşatıyor, ona şefkat gösteriyor. Bunda Juliette Binoche gibi bir 'duygu kadını'yla ilk defa işbirliğine gitmesinin de payı büyük olsa gerek.

Arada sanatçılığın delilik ile dâhilik arasında ince sınırlarda gezindiğine değinen diyalogları, Camille'in geçici de olsa huzur bulduğu kilise ziyaretleri, kardeşi Paul için açılan uzunca bir parantez gibi kimi ilginç hamleler ise bu alabildiğine 'sade' ama 'gerçekçi' filmin tartışmalı yönleri. Nasıl Camille'in ailesi bugün tarihçilerin ağır yargısından kurtulamıyorsa, Bruno Dumont'un bu 'öncesiz' ve 'sonrasız' Camille Claudel tasvirine de itiraz edenler çıkacaktır. Çıkmalı da. Fakat başka bir sinemacı için sarfedildiğinde olumsuz görünecek kimi yargıların, Bruno Dumont söz konusu olunca neredeyse bir iltifata dönüştüğünü düşünürsek, bu itiraz da kısa sürede kadük kalacaktır. Marifet iltifata tâbi sözü herhalde bir tek onun sineması için geçerliliğini yitiriyor.

"Camille Claudel, 1915" her Bruno Dumont filmi gibi hem rahatsız hem de huzursuz ediyor. Bir heykeltıraşın sanatını ve dehasını bildiğinizi varsayarak lafa giriyor. Sonra da basit bir aile kariyeriyle esaretten kurtulabilecekken, tıkdığı yerde göz göre göre ölüme yuvarlanmasına hüznü gözlerle bakıyor.

Gerçek akıl hastalarıyla çalışması, Bruno Dumont'a gerçeklik konusunda epeyce yardımcı oluyor.

Film Camille Claudel'in 79 yıllık ömrünün yalnızca üç gününe değinerek önemli bir bölümü heba ediyor.

YÖNETMEN Bruno Dumont
ÖYÜNCÜLER Juliette Binoche, Jean-Luc Vincent, Emmanuel Kauffman, Marion Keller, Robert Leroy, Armelle Leroy-Rolland
YAPIM 2013 Fransa
SÜRE 95 dk.
DAĞITIM M3 (Bir Film)

"CAMILLE CLAUDEL, 1915" HER BRUNO DUMONT FİLMİ GİBİ HEM RAHATSIZ HEM DE HUZURSUZ EDİYOR. BİR DEHANIN GÖZ GÖRE GÖRE ESARETE YUVARLANMASINA HAYFLANIYOR.

SANAL HAYATLAR

BİR DÖNEM PEK REVAÇTA OLAN, ŞİMDİLERDE 'MODASI GEÇMİŞ' BİR ALT TÜR HAVASINDAKİ 'ÇOKLU HİKAYE' formülü, Alejandro González Iñárritu filmleri (Guillermo Arriaga senaryoları) ve en nihayetinde Paul Haggis imzalı "Çarpışma"nın (Crash) aldığı Oscar'larla zirvesini yaşamıştı. 2000'li yılların sinemasında belirleyici formüllerden biri olan bu durum, 2010'larla birlikte gevşemeye başlarken karşımıza çıkan "Sanal Hayatlar", 'iç içe geçmiş hikayeler' anlatma meselesinin eskimeyeceğini gösteriyor. Belki eskisi kadar 'yoğunlaşamıyor' sinemacılar bu minvaldeki anlatımlara, ama söylenecek lafın bitmediği de açık.

Bizleri yeni bir sosyal hayata yönlendiren, birçok alışkanlığımızı tersyüz eden internetin ve akıllı telefonların getirip götürdükleri üzerinden yaklaşıyor formüle "Sanal Hayatlar". Anlattığı, iç içe geçirdiği dört (üç de denebilir) hikayenin ortak paydası bu. Çocuklardan yetişkinlere herkesin hayatını domine eden 'bağlantı' meselesi, bir yandan olumluya evrilebilecek bir zenginliğin habercisiyken, öte yandan da 'yıkıcı' etkileriyle insanı dibe götürebilecek özelliklere sahip. Bu film, daha çok ikinci 'etki'yle ilgileniyor ve internetin toplumsal dinamikleri sarsan tarafına bakıyor.

Her ne kadar 'kullanıcı hatası' olarak kabul edilebilecek zaafılar öne çıkıyor gibi görünse de, internetin çoğu zaman 'tetikleyici' özellikleriyle kendini hissettirdiğini de es geçmemek gerek. "Varlığı bir dert, yokluğu yara" denilebilecek bir paradoksun öznesi haline gelen internet, 'bağlantı'yı sadece onun üzerinden kurabilen kitleler için hem dışa açılma hem de içe kapanma anlamına geliyor. Dışa açılmayı 'sanal dünya' üzerinden ivmelendiren, sonrasına kafa yormayanlar için tam tersi bir etki yapıyor, olduğundan daha 'kapalı' bir ruh halinin habercisi oluyor. Filmde de bu ruh halinin 'tehlikeli' işaretlerini görüyoruz sıkça. Özellikle, arkadaşlarının sanal oyunları ile intihara sürüklenen çocuğun dünyasında bu yapı öne çıkıyor. Ailesi tarafından da 'yalnızlaştırılan' karakterin her türlü manipülasyona açık

ruhunda açılan yarayı belgeliyor bu hikaye. Kendisine 'açılabileceği' bir alan bulduğunu sanıyor, ama sonrasında yaşadığı düş kırıklığıyla dibe vuruşu da aynı hızda gerçekleşiyor.

İnternet üzerinden hesapları boşaltılan çiftin hikayesi ya da internet aracılığıyla haber kovalayan editörün yaşadıkları da benzer bir manipülasyonu işaret ediyor. İnternet sonrası hayatın 'eskisi gibi' olmadığını/olamayacağını belgeleyen bu hikayeler, yeni dünya düzeninin 'irade'yi ne şekilde ezdiğini de gösteriyor. Uyum sağlamakla uymaya zorlanmak arasındaki nüansın yarattığı 'çelişki'nin üzerine yüklenen film, insan denen yaratığın her türlü 'araç'la diğerlerine girişmesinin de fotoğrafını çekiyor bir bakıma. İnsanoğlunun tarihine baktığımızda karşımıza çıkan benzer araçların kullanım alanlarında olduğu gibi, internet de 'kötü amaç' için en uygun koşulları hazırlıyor, gerisiyse insanın kendisine kalıyor. Hamurunda var olan 'kötülük'le savaşmak için alternatifleri azalan, aksine internet aracılığıyla 'karanlık taraf'a meyletmesinin önü iyice açılan insan, içinde biriktirdiği gücü nereye kanalizadeceği konusunda çaresiz bırakılıyor belli bir noktadan sonra.

"Sanal Hayatlar", yığınla iniş çıkışa sahip ama bunları uyum içinde değerlendirerek avantaja dönüştüren bir şarkı gibi, örneğin Radiohead'ın "Paranoid Android"i gibi bir film. Her ne kadar "Paranoid Android" ayarında bir 'başyapıt' değilse de, sinemaseverlerin bir süredir belirgin bir 'karşı refleks' geliştirdiğine tanık olduğumuz 'çoklu hikaye' anlatma geleneğini tazeleyen bir yapım olduğu tartışılmaz. İki belgeselden sonra ilk konulu uzun metrajını çeken Henry Alex Rubin ile senarist Andrew Stern ise bu tazeliğin başlıca müsebbibleri. 'Yeni çağın hastalığı'na sağlam bir teşhis koyduklarını söyleyebiliriz rahatlıkla.

Awolnation'ın "Sail" adlı şarkısının kullanıldığı açılış sahneleri, sonraki dakikalara dair ipuçları sunuyor.

Oyuncu seçimlerinin dört dörtlük olduğunu söylemek zor. Bazılarının uyum problemini aşamadıkları gerçek.

ORJİNAL ADI Disconnect

YÖNETMEN Henry Alex Rubin

OYUNCULAR Jason Bateman,

Hope Davis, Frank Grillo,

Michael Nyqvist, Paula Patton,

Andrea Riseborough,

Alexander Skarsgård, Max Thieriot,

Colin Ford, Jonah Bobo, Haley Ramm

YAPIM 2012 ABD

SÜRE 115 dk.

DAĞITIM PinemArt (D Productions)

"SANAL HAYATLAR"
PEK ÇOK İNİŞ
ÇIKIŞA SAHİP AMA
BUNLARI AVANTAJA
DÖNÜŞTÜREN BİR
ŞARKI GİBİ, ÖRNEĞİN
RADIOHEAD'IN
"PARANOID ANDROID"İ
GİBİ BİR FİLM.

KARANLIK CİNAYETLER

★★★★★

ORJİNAL ADI The Frozen Ground

YÖNETMEN Scott Walker

OYUNCULAR Nicolas Cage,

John Cusack, Vanessa Hudgens,

Radha Mitchell, Kevin Dunn,

50 Cent

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 105 dk.

DAĞITIM Tiglon (Calinos)

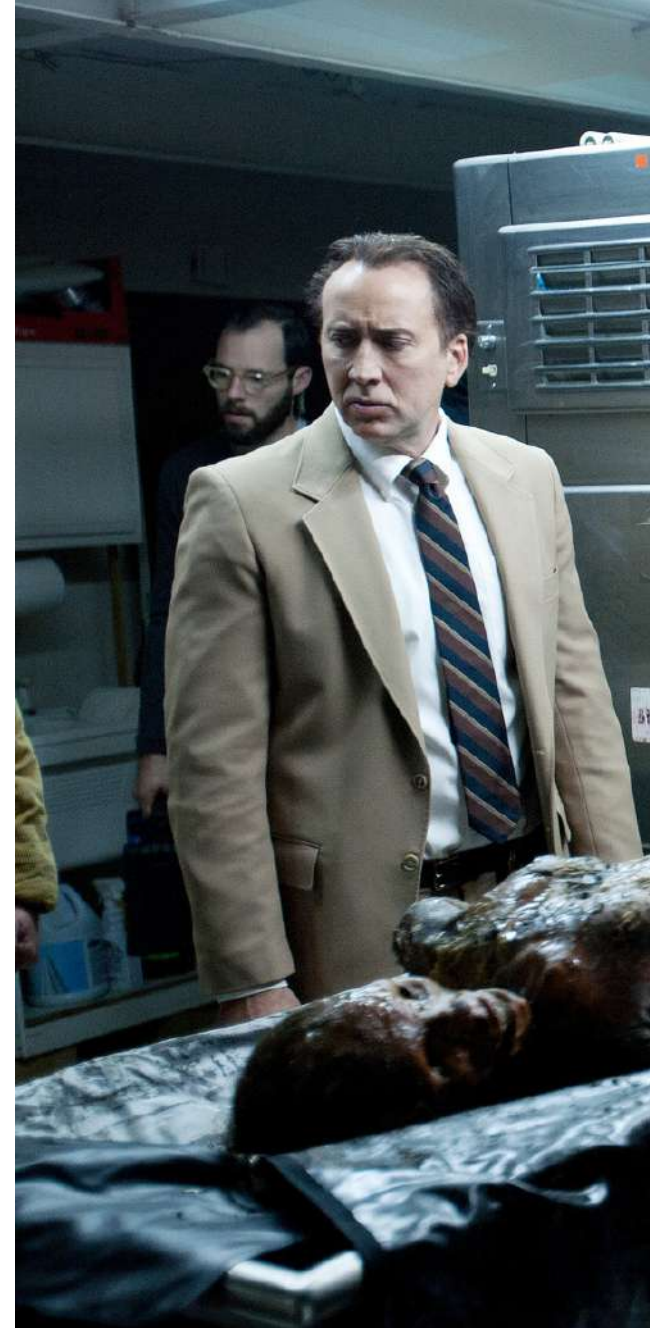
"KARANLIK CİNAYETLER",
BİRAZ ÇABA SARF ETMEYİ
GÖZE ALANLAR İÇİN ZEVK
ALACAKLARI BİR SİNEMA
DUYGUSU BARINDIRIYOR.
YÖNETMEN SCOTT WALKER
BÜYÜK BİR RİSK ALARAK
İLK 20 DAKİKAYI
KARANLIĞA BOĞUYOR.

ARTIK BİLİYORUZ Kİ, BİR SERİ KATİLİN TEDAVİ EDİLEBİLMESİ -ALGILARI VE KAFASININ ÇALIŞMA BİÇİMİ CİNAYET işlemeyenlerden farklı olduğu için- imkansız gibi. Bize göre insan canı almak suç-ahlaksızlık-günah, ona göre ise iç dünyası ve mantığında tamamıyla 'normal'dir! Siz hiç topluma yeniden kazandırılan bir seri katil duydunuz mu?

Onlar için gerçek ceza, öldürmekten alıkoymaktır. İşte tam da bu nedenle, sinema, yasa insanlarıyla seri katiller arasındaki bu çatışmanın üzerine gider. İster "Karanlık Cinayetler"de olduğu gibi gerçek bir öyküden uyarılma, ister de "Kuzuların Sessizliği" (The Silence Of The Lambs) gibi kurmaca olsun, katilin yakalanma korkusu, öldürme özgürlüğünün elinden alınması noktasında anlam kazanmaktadır. Hikayelerin çekiciliği, dedektiflerin katilin çizdiği dolambaç içinde çıkışı ararken, seyirciyi de, günlük yaşamlarında giremeyecekleri karanlık, yasak mekanlar içinde ölümcül tehlikelere sürüklemeleridir. Seyirci, kimliği sır olmayan katilin cephesinde de yeni cinayetler işlemesine tanık olarak, cendereye girer.

Klas seri katil filmleri, dayanılmaz şiddet görüntülerini sık kullananlar değil, olaylara her iki taraftan dahil olan seyirci üzerinde psikolojik baskı ve gerilim uygulayabilenlerdir. 1971, Yeni Zelanda doğumlu Scott Walker'a, ilk uzun metrajlı çalışmasında yaklaşık otuz milyon dolar maliyetli bu filmin teslim edilmesi ilginçtir. Çekse de, kararın beyhude olmadığını, öyküye getirdiği nitelikler itibarıyla görmüş olduk.

"Karanlık Cinayetler", 1939 doğumlu, evli iki çocuk babası seri katil Robert Hansen'ın, Alaska-Anchorage bölgesinde yakalandığı 1983 yılında geçiyor. Agresif bir avcı ve silah kullanıcısı olan Hansen'ın, önce evinin bodrumunda tecavüz ettiği, daha sonra özel küçük uçakıyla ormanlık

bölgeye götürüp öldüreceği genç seks işçisi Cindy'nin kaçması sonucu, kayıp vakalar düğümünün çözülmesi için ipucu elde edilmiş oluyor. Devreye, tam da mesleğinden ayrılmasına iki hafta kalmış dedektif Jack Halcombe (Nicolas Cage) giriyor; karmaşık ve zorlu araştırmalar / takipler sonucu Hansen yakalanıp, en az 17 kadını öldürdüğü suçlamasıyla 461 yıl hapse mahkum ediliyor.

Vahşi hayvanları öldürüp kafalarıyla evinin duvarlarını süsleyen, kadınlara da ayı postunun üzerinde tecavüz ettikten sonra götürüp salıverdiği ıssız ormanda onları bir av gibi öldürüp gömen seri katilin faaliyet alanı olan kent ve civarı, tüm katılığı, her şekildeki soğukluğu, özellikle batakhanelerdeki karanlığıyla gerçekliği sağlamlaştırıyor.

ABD'nin nüfus yoğunluğu en az olan

eyaletinde, petrol işçilerinin talepleriyle oluşmuş fuhuş (ve uyuşturucu) sektörü, Cindy'nin temsil ettiği 'mecburen düşmüş kızlar' için o kadar ışsız, o kadar moral bozucu bir atmosfer ki, tam da Hansen gibi bir canı için uygun beslenme ortamı. Yönetmen, büyük bir risk alarak, ilk yirmi dakikada olayların zor takip edilmesine neden olan ve bir süre sonra alışılabilen bu karanlığı tüm pisliğiyle organik hale getirmiş.

"Gazeteci Çocuk"ta (The Paperboy) canlandırdığı canı rolünden sonra, bir kez daha, ürperten, giderek de tiksindiren John Cusack, Hansen'ı, aile babası ile vicdanı körelmiş gaddar arasındaki bulanık sınırın üzerinde müthiş yorumluyor. Disney kızlığından "Bahar Tatili" (Spring Breakers) gibi 'edepsiz' işlere adım atan Vanessa Hudgens ise, Cindy karakterinin

hassasiyetini yeterli dramatik derinlikte hissettiriyor. Böylece Walker, üç ana karakterden ikisini ve atmosferi kusursuz oluşturmuş oluyor. Çok film çektiğini ve istikrarsız bir çizgide ilerlediğini düşündüğüm Nicolas Cage kaynaklı olası problemi ise, aktörün rolünü dedektiflik detaylarına boğup, bir tür teknik çözümle halletmiş gibi. Yani, Cage'in sahnelerinde, çemberi daraltan ayrıntılara odaklanıyorsunuz.

"Karanlık Cinayetler", biraz çaba sarf etmeyi göze alanlar için zevk alacakları sinema duygusu barındırıyor.

Alaska'da nefes kesici bir iş çıkaran görüntü yönetmeni Murguia'nın diğer çalışmaları için: patrickmurguia.com

Dedektif Jack'in karısı Allie'yi canlandıran Radha Mitchell'e yazılan rol biraz zorlama olmuş.

**NICOLAS CAGE
PROBLEMİ, AKTÖRÜN
ROLÜNÜN DEDEKTİFLİK
DETAYLARINA
BOĞULMASIYLA
ÇÖZÜLMÜŞ. CAGE'İN
SAHNELERİNDE
AYRINTILARA
ODAKLANIYORSUNUZ.**

SON KONSER

ORJİNAL ADI A Late Quartet

YÖNETMEN Yaron Zilberman

OYUNCULAR Philip Seymour

Hoffman, Christopher Walken,

Catherine Keener, Mark Ivanir,

Imogen Poots

YAPIM 2012 ABD

SÜRE 105 dk.

DAĞITIM M3 (Bir Film)

GÖZ ALICI BİR OYUNCU KADROSU VE AĞIRBAŞLI BİR HİKAYE DÖRT BAŞI MAMUR BİR FİLM YARATMAK İÇİN YETERLİ Mİ sizce? “Son Konser” işin hiç de öyle olmadığını ispatlamak maksadıyla çekilmiş gibi duruyor.

Kendi kuşağının en iyileri arasında sayılabilecek oyuncuların bir kaçını ve en azından kağıt üzerinde bir ödül avcısına dönüşme potansiyeline sahip görünen sorunlu insan ilişkileri mefhumunu bir araya getiren film defolarını bir türlü örtemediğinden sonuca gidemiyor. Anlayacağınız, elinin altında envai çeşit malzeme bulunduğu halde, yemek yapmayı bilmediğinden makarna ya da omlete talim eden bekar adamın haline benziyor durum biraz.

“Son Konser” her şeyden evvel çok ciddi bir dramatik yapı zaafından muzdarip. Klasik müzikle belki biraz da profesyonel düzeyde ilgilenenleri dışarıda tutacak olursak, karakterlerin iç dünyalarına girmemize neredeyse hiç imkan vermeyen bir yapı duruyor önümüzde.

Bir klasik müzik dördlüsünden müteşekkil başkarakterlerimizin dertleri, yaşadıkları duygusal iniş çıkışlar ve hayatlarındaki ‘dram’lar hemen her insan evladının başına gelebilecek türden şeyler olsa da, dahil oldukları fazlasıyla azınlıkta kalmış mesleki zümre hiçbirleriyle bağ kuramamamıza ve aslında hiç de yabancı olmamız birtakım insanlık hallerinden neredeyse soyutlanmamıza yol açıyor. Söz konusu bu soyutlanmanın önündeki bariyerleri aşmaya bir türlü muvaffak olamayan film, eksik kalan dramatik gücü hemen hiç susmayan müzik çalışmasıyla doldurmaya çabalarken kendini iyiden iyiye çıkmaz sokağa sürüklüyor.

Nitekim klasik müzik temelli bir öykü anlatıp da, müziği bu denli etkisiz biçimde kullanmak bir filmin başına gelebilecek en büyük talihsizlik olsa gerek. Birkaç kısa prova sahnesini

saymazsak müziği tamamen dışsal bir öğe olarak kullanan “Son Konser” karakterlerinin tutkularını, saplantılarını, ümitsizliklerini ve düş kırıklıklarını daha ciddi ölçekte hissedilir kılmaya yardımcı olabilecek bir unsuru da es geçmiş oluyor. Müziği filmin daha bütünleyici bir parçası haline getirip etkin bir rol kazandırmak ya da hiç değilse dimağımıza kazınabilecek birkaç sahne kotarmak gibi nişpeten daha makul görünen hamlelerin peşinden de gidilmiyor.

Öte yandan tüm karakterlere eşit pay verme çabası ve her birinin hikayesine dramatik bir unsur ekleme konusundaki ısrar amaçlanandan tam tersi etkiye yol açarak hem geçmişlerinde yatan kimi ihtilaflardan doğan dramatik altyapıyı, hem de bugünkü psikolojik gelgitlerini tam anlamıyla özümsememizi de büyük ölçüde

BİR KLASİK MÜZİK DÖRTLÜSÜNDEN MÜTEŞEKKİL KAHRAMANLARIMIZIN DERTLERİ VE DUYGUSAL İNİŞ ÇIKIŞLARINA ODAKLANAN "SON KONSER"İN CİDDİ BİR DRAMATİK YAPI ZAAFI VAR.

engelliyor.

Karakterlerin tamamı belki de geri dönüşü olmayan bir değişim sürecinden geçmesine rağmen, öyküsel fazlalıklar ve başta da değinmiş olduğumuz seyirci ile karakterler arasında ortaya çıkan özdeşlik sorunu dramatik bir öz oluşamaması mihnetini de beraberinde getiriyor. Sözgelimi, Daniel ile Alexandra arasında filizlenen aşk ne başlangıç aşamasıyla, ne de tez zamanda nihayete erdiğinde yarattığı kederle yeterli inanılrlık düzeyine erişebiliyor.

Filmi ayakta tutan unsurların başını ise oyunculuklar çekmekte. Hatta bilhassa Christopher Walken ve Philip Seymour Hoffman'ın alışageldiğimiz üst seviye performansları biraz heba ediliyor bile diyebiliriz. Yine de Hoffman'ın canlandırdığı Robert için filmin en fazla ete kemiğe

bürünebilmiş karakteri yakıştırmasını yapmak mümkün. Catherine Keener ise başlarda ne yapmaya çalıştığına pek anlam veremesek de, sonradan vaziyeti toparlayıp kendi asgari standartlarına ulaşmayı başarıyor. Heyhat, buna rağmen bir doğru iki yanlış götürmüyor ve oyuncuların üstün gayretleri sayesinde izlenebilir kıldıkları "Son Konser" o noktadan öteye geçemiyor. Filmden akıllarda en fazla kalması muhtemel an ise oyunculuk ilahı katına çoktan erişmiş Christopher Walken'in koşu bandı üzerindeki o trajikomik hali olacak gibi görünüyor.

Filmin finali bir zirve noktası olmayabilir ama yine de etkileyici.

Hikayenin akışı yönünden önemli bir rolü olan Pilar karakteri yama gibi duruyor.

**KLASİK MÜZİKLE
İLGİLENENLERİ
DIŞARIDA TUTARSAK,
KARAKTERLERİN İÇ
DÜNYALARINA
GİRMEMİZE
NEREDEYSE HİÇ İMKAN
VERMEYEN BİR YAPI
DURUYOR ÖNÜMÜZDE.**

SÜPER İNCİR

YÖNETMEN Kerem Sarı

ÖYUNCULAR Hasan Aşıcı,

Volkan Baş, Coşkun Kemer,

Gülnihal Demir, Ece Ventür

YAPIM 2013 Türkiye

SÜRE 90 dk.

DAĞITIM Özen Film (Makas Film)

**"SÜPER İNCİR" EGE
DEYİNCE AKLA GELEN
ÇOKÇA UNSURUN BİR
ARAYA GETİRİLDİĞİ
BİR FİLM OLMUŞ.**

İNSAN ADINDA İNCİR GEÇEN BİR FİLM DAHA ÇEKİLİR Mİ DİYE TEREDDÜDE DÜŞÜYOR AMA ROMANTİK DRAM "İNCİR REÇELİ" NİN şarkıcı Halil Sezaî'yi memlekete tanıtması gibi, yerel komedi "Süper İncir" de Aydın'ı ve incirini tanıtmak niyetinde. Turizm amacı o kadar açık ki, güldürürken tanıtan, eğlendirirken Aydın'a çağırın ilginç bir deneme karşımızdaki.

Her şey tatile Ege'ye gelen bir çiftin arabasının lastiğinin patlamasıyla başlıyor. Kriko işe yaramayınca, oradan geçen küçük Hamdi konuya el atıyor, incirden bir lokma ısırıldığı gibi arabayı tutup kaldırıyor. Şaşırın turistler Hamdi'yi arabaya alınca, başlıyor abisinin incirli öyküsünü anlatmaya.

Saf ve işsiz abisi Mustafa'nın hayattaki tek amacı Hatice'nin gönlünü çalmak. Köyde ödenmeyen incir parası, incir güzeli seçimi gibi meselelerinin arasında birtakım gizemli kayıplar başlayınca da, hakikaten bir şekilde dedesinden kalma tarifi bir faydasını görüyor. Bir yandan da sevgilisine takıntılı, iki bin yıl önce ölmüş Seikilos adlı bir mumyanın dirilmesiyle başlayan

olaylar, paralelden tuhaf tuhaf yürüyor.

Filmin kendini o kadar ciddiye almayan tavrı rahatlatıcı, özellikle düğümün dayandığı yerleri yabancılaştırıcı komik şekillerde çözmesiyle. Yer yer dikkat çekici olup umutlandırabiliyor.

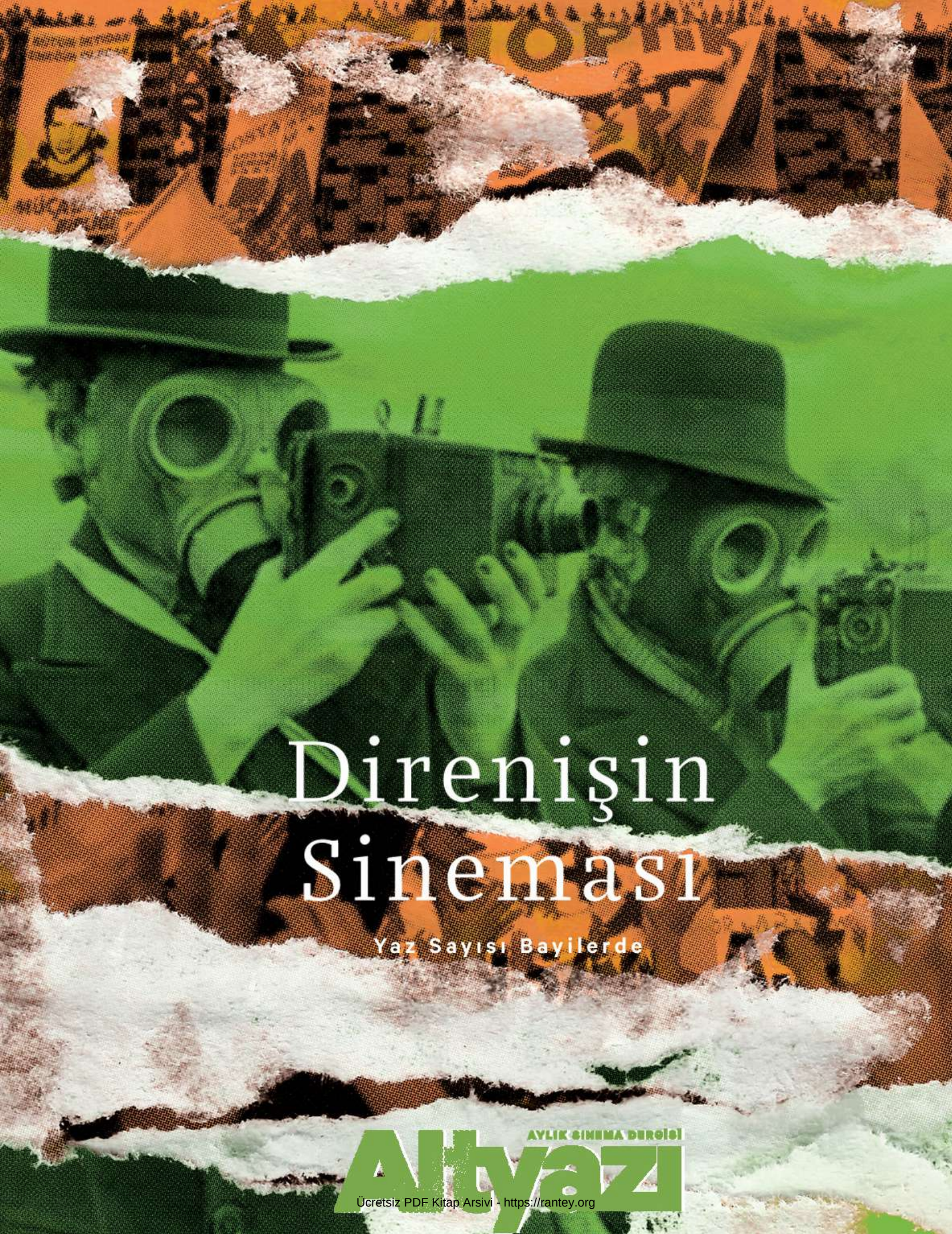
Aydın'ı turistik olarak tanıtmak için, doğaüstü bir güç kaynağı olan incir ve çeşitli yerel tarım ürünleri yetmiyor tabii. Harabeler, ören yerleri, efe kostümleri, Kuvayı Milliye hatırlatmaları, Yunan uygarlığı mirası vs. Ege deyince akla gelen çokça unsurun bir araya geldiği bir film olmuş "Süper İncir". Bu bir araya gelişin zorlama olmadığı söylenebilir. Ama lafi dolandırmaya gerek yok, oyunculuğundan esprilerine iyi bir komedi örneği yok karşımızda. İyi niyetli olduğu muhakkak, bu zayıf filmi keyifle izlemek ve gülmek ise, büyük kısmında, zor.

Küçük oyuncu Hasan Aşıcı ümit vaat ediyor.

Şive diyalogların anlaşılmasını fazlasıyla zorlaştırıyor.

Direnişin Sineması

Yaz Sayısı Bayilerde

AYLIK SINEMA DERGİSİ
Altyazı
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

AŞKIN 10 KURALI

ORJİNAL ADI 10 Regole

Per Fare Innamorare

YÖNETMEN Cristiano Bortone

OYUNCULAR Guglielmo Scilla,

Enrica Pintore, Giulio Berruti

YAPIM 2012 İtalya

SÜRE 105 dk.

DAĞITIM Medyavizyon

(Siyah Beyaz Film)

**“AŞKIN 10 KURALI” İYİ
BİR SINEMASEVERE “ARTIK
BÖYLE FİMLER ÇEKİLİYOR
MU?” DEDİRTECEK KADAR
ESKİMİŞ VE SİĞ BİR FİLM.**

İTALYAN SINEMASININ AŞK MEŞK MESELELERİNE MİZAHİ TONDAN BAKMAYI SEVDİĞİNİ BİLİYORUZ. “AŞKIN 10 KURALI”DA BÖYLE yapmaya çalışıyor. Gençlik filmi tadında bir senaryoyle, ulaşılmaz güzellikte gibi görünen Stefania’ya abayı yakan ve onu tavlamaya çalışan şaşkın Marco’nun hikayesine odaklanıyor. Daha doğrusu odaklanmaya çalışıyor diyelim.

Tam bir kadın avcısı olan babasının ziyaretiyle Marco pek de hazzetmediği bu adamdan ‘Kadınları Kendine Âşık Etmenin 10 Kuralı’ başlıklı bir ders almaya başlıyor. Film baştan sona Marco’nun kızı tavalayıp tavlayamaması üzerine komiklikler üzerinden ilerliyor. Filmin adı da zaten Marco’nun babasının ‘derslerinden’ geliyor ama o ilim irfan dolu bu dersler bile filmde bölük pörçük veriliyor.

“Aşkın 10 Kuralı” iyi bir sinemasevere “Artık böyle filmler çekiliyor mu?” dedirtecek kadar eskimiş, sığ ve tekrar kere tekrar gösterilmiş bir hikaye anlatıyor. Üstelik, üslubunda da hiçbir yenilik barındırmıyor. Sonu öylesine başından

belli ki, filmde keyif alabilmek için yegane şansınız arada yakalayacağınız birkaç parlak espri oluyor. Orada da ‘3 yanlış 1 doğruyu götürür’ misali, her 3 iyi esprinin yanında denk geldiğiniz 1 vasat espri yüzünden kuyruk jeneriğine ulaştığınızda elinizde avucunuzda filme dair iyi bir not pusulası kalmıyor. Film gençlik komedisinden çıkıyor!

Yönetmen Cristiano Bortone, mazisinde belgeseller de bulunan ve aslında deneyimli de sayılabilecek (1968 doğumlu) bir yönetmen. Gelgelelim, sanki acemi ve ilk filmini çeken bir yenyetme yönetmenin elinden çıkmış gibi duran “Aşkın 10 Kuralı” pek onun kalemi olmamış belli ki. Belki ‘Konulu Uzun Metraj Çekmenin 10 Kuralı’nı ona öğretecek bir akıl hocası da çıkar İtalya’da, kim bilir!

Esas oğlanı canlandıran Guglielmo Scilla ve sevdalandığı kıza beden veren Enrica Pintore, Allah için güzel canlılar.

Yani bu kadar dandik bir senaryo için dörtlü bir yazar ekibine hiç gerek yoktu!

KARANLIK CİNAYETLER

SANAL HAYATLAR

SON KONSER

WOLVERINE

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
AŞKIN 10 KURALI							
CAMILLE CLAUDEL, 1915				★★★★	★★		★★★
KARANLIK CİNAYETLER		★★★					
SANAL HAYATLAR				★★★★	★★★★		
SON KONSER		★★★			★★	★★★★	
SÜPER İNCİR					★		
WOLVERINE					★★★★		
ACİL ARAMA		★★	★★		★★		★★★★
BEYAZ SARAY DÜŞTÜ	★		★			★★★★	★★
BİR KADININ GÜZYAŞI	★★				★★★★	★★	
CESET	★★	★★★★					
CİNNET		★★		★★			
DÜNYA - YENİ BİR BAŞLANGIÇ		★★		★★	★★	★★	★★★★
GECEYARISINDAN ÖNCE		★★★★			★★★★		★★★★
MANYAK	★★★★	★★★★		★★	★		
MASKELİ SÜVARİ	★★		★★	★★★★	★★	★★★★	★★
NEW YORK'TA 2 GÜN	★				★★		★★
PASİFİK SAVAŞI	★★★★	★★★★	★★		★★	★★	★★★★
SADECE TANRI AFFEDER				★★			★★
SEN GİTMEDEN ÖNCE					★★		
VADİMDEKİ GÜZYAŞLARI					★★		
ZOR KAZANÇ				★★	★★	★★★★	★★★★
HITCHCOCK	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
İSYAN	★★	★★★★		★★★★	★★★★		
PARKER	★★	★★		★★			★★★★

GEZİ, SİNEMADA DA SAYFALAR KAPAYIP AÇACAK

Bizleri ve ülkeyi değiştiren **Gezi Parkı Direnişi**'nin sinema başta olmak üzere tüm sanatları da hızla etkilemesi kaçınılmaz. E-dergi **Azizm Sanat** ve **Altyazı**'nın son sayılarındaki yazılar, **Gezi-Sinema** ilişkisine dair **verimli** bir tartışma alanı açmaları bakımından değer taşıyorlar...

KİMİNİZİN 27'SİNDE ÇADIRLARIN KURULDUĞU ANDAN İTİBAREN, ÇOĞUMUZUN DA 31 MAYIS'TA ÇADIRLARIN YAKILMASI VE PARKIN GAZA BOĞULMASI ÜZERİNE BÜYÜK DİRENİŞİN BAŞLAMASIYLA DAHİL

olduğumuz, içinde yer aldığımız, meydanlarını ve caddelerini terk etmediğimiz, heyecanını, neşesini, öfkesini, acısını, coşkusunu, umudunu çok yakından hissettiğimiz, sinemacıların çadır-stantlar kurduğu 'Gezi' süreci, yalnızca Türkiye'yi ya da tek tek bireyleri değil, hemen her şeyi derinden etkiledi, değiştirdi, değiştirmekte.... Arka Pencere de zaten başından beri bunun bilincinde olarak "Diren Gezi Parkı" diyor; bu direnişin, salt bir 'duruş' olmadığını, 'savunma pozisyonu'ndan ibaret kalmadığını, tam tersine, etken niteliğini, değiştiriciliğini ve belirleyiciliğini vurguluyor. Tarihten çok iyi biliyoruz, o nedenle hiç kuşumuz yok, sinema başta olmak üzere sanatın her dalında bundan böyle 'Gezi'yi kerteriz noktası alan üretimlerle karşılaşacağız, bizler nasıl değiştirdiyseniz, sinema da roman da şiir de resim de müzik de aynı şekilde değişecek.

Gezi sürecine odaklanan pek çok dergi, özel sayı, makale vb. okudum; söz ettiğim 'değişim'in sinyallerinin ve tartışma noktalarının şimdiden sayfalara yansıdığı rahatlıkla söylenebilir. NTV Tarih dergisinin "Yaşarken Yazılan Tarih" başlıklı Gezi özel sayısının 'patronaj' tarafından sansürlenip okurdan kaçırılması gibi 'tarihi' kepezeliklerin de yaşandığı bu sürece, salt sinema yayınları açısından bakılsa bile hayli zengin ve doyurucu bir toplamın ortaya konulduğu görülüyor.

Okurlarına "Direniş'in Devrime evrileceği bir Türkiye umuduyla" seslenen e-dergi Azizm Sanat'ın Temmuz 2013 tarihli 67. sayısında Çağrı Kınikoğlu çok

net yazmış örneğin: "Türkiye'de sinema 1990'ların ortalarından itibaren açılan kimi sayfaları kapatmak durumunda artık. Yaklaşık 20 yıla yayılan şekilde ve artık şablonlaşmış 'festival filmi konsepti' bu sayfalardan biri. Neredeyse reçete düzeyinde ifade edilebilir hale gelen 'ezilmiş, canı çıkmış, kültürel kimlik çatışmaları yaşayan yalnızlaşmış bireylerin hikayeleri' hem bu memlekette hem de galiba dünya ölçeğinde artık karaya oturmuş durumda." Kınikoğlu'nun, Haziran direnişinin simgesel değil, niteliksel anlamda sinemada nasıl dönüşümlere, sıçramalara yol açabileceğini tartışan yazısının yanında, "Direniş'in Sinemasının Biçimi, İçeriği ve Hedef Kitlesi" (Onur Keşaplı), "Direnişin Dinamiğinde Sinema Nerede?" (Selin Süar) başlıklı yazılar da aynı hattın farklı kulvarlarında yol alarak yaklaşıyorlar meseleye.

Altyazı'nın Temmuz-Ağustos 2013 tarihli 130. sayısının da büyük bölümü Gezi Direnişi-Sinema ilişkisine ayrılmış. "Direnişin Sineması" kapak başlığıyla çıkan derginin editöryal sunuşunda Enis Köstepen, Emek Sineması için yürütülen mücadele ile Gezi Direnişi arasındaki 'çok anlamlı' bağlara vurgu yapan, "Emek Sineması'nın yıkılmasını engelleyemedik ama kocaman bir tesellimiz var: Gezi'den sonra, artık her yer Emek Sineması

diyebilmek mümkün" dediği, gerçekten etkileyici bir açılış yapmış. "Zihinsel Gezi Sineması" adlı yazısında, "Gezi direnişi sırf devlet-medya-sermaye arasındaki sıkı bağları değil, sinemanın değerini de daha berrak biçimde görebileceğimiz bir alan açtı" diyen Fırat Yücel'in "Anlık tepki verilmesi gereken durumlarda, gaz

altında kalındığında dahi insanların aklına filmler gelebiliyor" şeklindeki ilginç ama gerçekçi saptaması da, yaşananlar-olanaklar-fırsatlar açısından önemli noktalar yakalıyor. Altyazı'nın dosyasında yer alan "Hayalperestler, Vapurlar ve Piçler" (Abbas Bozkurt), "Gezi'deki Ent'ler ve Order 66" (Ali Deniz Şenöz), "Kolektif Sinema Yeniden" (Esra Yıldız) yazıları ile belgesel sinemacılarla yapılan "Gezi Parkı Kayıtları" başlıklı oturumu da okumamazlık etmeyin.

Son olarak, Altyazı'cılarının "Direnişinin Sinema Rehberi" başlığıyla çok ilginç bir bölüm de hazırladığını, 40'a yakın "Gezi'ci"ye, "Aklınıza hangi film-ler geliyor?" sorusunun yöneltildiğini ve karşımıza rengarenk bir yelpaze çıkartıldığını da belirtiyim. Herkes harika yanıtlar vermiş ama benim favorim "Anıl, 26, İstanbul"unki oldu: "Aklıma hiçbir film gelmedi, çünkü bu direniş bambaşkaydı."

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

TARZAN MAYMUN ADAM

Meşhur narasıyla ormanı çınlatan, **sarmaşıkları seyahat aracı** olarak kullanan, hayvanlarla özel bir lisanla iletişim kuran, **kaplanlarla aslanlarla timsahlarla boğuşan**, hızlı, çevik ve iyi yüzücü, **her kuşağın sevgilisi Tarzan'ın** beyazperde-deki en meşhur yansıması “Tarzan Maymun Adam” (**Tarzan The Ape Man**). Efektlerinin yetkinliğine bakıp, bu sürükleyici filmin 1932 yılında çevrildiğine inanmak gerçekten güç...

İNSANÜSTÜ GÜÇLERE SAHİP SÜPER KAHRAMANLARIN YANINDA BELKİ HAYLİ NAİF KALSA DA, TARZAN'IN HER NESİL ÜZERİNDE ETKİSİ AYRI, KALPLERDE YERİ ÖZELDİR. SUPERMAN GİBİ KENDİLİĞİNDEN UÇAMASA DA, ÖRÜMCEK-ADAM'IN KENDİ AĞLARINA TUTUNARAK ORADAN ORAYA SALINMASI MİSALİ, ORMANDAKİ SARMAŞIKLARI NEREDEYSE IŞIK HIZINDA kullanarak istediği yere çabucak ulaşır Tarzan... Kurşunları avcuyla yakalayıp helikopterleri havada tutamasa da, aslan, kaplan, timsah hatta dinozorlarla güreşe tutuşur ve onları yener. Hızlı koşar, maymundan iyi tırmanır, balıklardan hızlı yüzer. Balta girmemiş ormanlarda yaşayan, ‘medeni insan’la ilk kez orada karşılaşan, dil bilmeyen bu beyaz adam kimdir peki? Henüz bebekken, gemide çıkan isyan sonucu Afrika’nın Atlantik sahillerindeki ıssız bölgeye bırakılan bir İngiliz lordu ile leydinin oğludur aslında. Annesini doğal sebeplerle, babasını ise maymunlar kabilesinin saldırısı sonucu kaybeden Tarzan, o kabile tarafından büyütülür. Gerçek adı John Clayton Earl Greystoke’dur.

Yaklaşık 100 yıl önce, 1912’de Edgar Rice Burroughs tarafından yaratılan, o tarihten itibaren 25 adet orijinal olmak üzere pek çok serüveni kitap olarak basılan “Tarzan”, aslında vakit kaybetmeden sinemaya transfer olur. Emekleme

dönemindeki sessiz sinemaya ilk kez 1918’de yansır. Elmo Lincoln tarafından canlandırılan bu ilk Tarzan’dan sonra seriyal filmler, büyük prodüksiyonlar, radyo piyesleri, çizgi romanlar, çizgi filmlerle efsane günümüze dek gücünü kaybetmeden devam eder. Hatta Türk sineması da “Tarzan İstanbul’da” (1952) ve “Tarzan Korkusuz Adam” (1974) filmleriyle efsaneye buradan katkıda bulunur. Onca versiyon arasında kuşaklar boyu en çok akılda kalan Tarzan, Alman asıllı olimpiyat yüzücüsü Johnny Weissmüller’dir. Daha sonra Lex Barker, Gordon Scott, Miles O’Keeffe, Christopher Lambert, Casper Van Dien gibi isimler de ‘ormanlar kralı’na can verir ancak Weissmüller’in yeri seyircinin nazarında ayrı olacaktır.

Film, Tarzan’ın ormana nasıl düştüğünü bir kenara bırakıp, hikayeye ortadan dalar. Girişte önce Jane Parker’la (Maureen O’Sullivan) tanışırız. Babası Afrika’da avcılık yapan Jane, İngiltere’deki steril yaşamından sıkılmıştır. Bavullarını yüklenip, uzun süredir görmediği yaşlı babasının yanına, Afrika’ya taşınır. Babası da artık bu diyardan dönmek niyetindedir ve ayrılmadan önce kimsenin yerini bulamadığı fil mezarlığına ulaşmak ister. Fildişlerini toplayıp, ahir ömründe paraya kavuşmak

niyetindedir. Hep birlikte tehlikelerle dolu bir yolculuğa çıkarlar. Sarp kayalıklarda bazı Afrikalı zenci çalışanlar telef olurken, sık sık duydukları tuhaf naranın ne olduğunu anlamaya çalışırlar. Bu ses Tarzan'a aittir. Nihayet Tarzan ve Jane karşılaşır. Genç kız kendisini kaçıran bu çıplak ve vahşi adamdan önce korkar, fakat baş başa kaldıkça ona âşık olmaya başlar.

Bu minvalde ilerleyen hikaye, hiçbir anında kaybetmediği temposunu, aksiyon ve heyecan sahneleriyle destekler. Tarzan'ın kaplan ve aslanla boğuşması, timsahlarla dolu nehirde yüzmesi, dev bir gorili haklaması gibi 'efekt' gerektiren sahneler, aynı zamanda filmin ritmini de hızlandırır. Ormandaki marifetleriyle bir çırpıda her çocuğun hayalindeki kahramana dönüşüveren Tarzan, yanındaki Çita adlı maymunu başta olmak üzere diğer maymunlarla, fillere ve daha pek çok hayvanla da kendince iletişim kurar, onları dilediği gibi yönlendirir, yeri geldiğinde yardıma çağırır. Tarzan'ı sonraki maceralarında da Jane'le beraber görürüz, yanlarına sonradan bir de 'çocuk' eklenir. Bir macerasında büyük şehre; New York'a bile gider. Ancak oralarda yapamaz; Tarzan ormana aittir.

Tarzan öte yandan, tipik bir 20. yüzyıl başı kahramanıdır.

Savaşların, makineleşmenin, endüstrileşmenin hatta ekonomik krizlerin tavan yaptığı yıllarda, insanları başka diyarlara götüren bir masaldır. Nitekim 'kaçış sineması'na da rahatlıkla dahil edilebilir bu filmler. Yine döneme uygun olarak 'ırkçılık' da mevcuttur "Tarzan"da... 'Beyaz ırk'ın mükemmel özelliklerini taşıması, hikayelerdeki Afrikalı zencilerin ayak işlerine bakan uşak ya da köle olarak gösterilmesi, kötü şeylerin hep onların başına gelmesi, bu yaklaşımın bir sonucudur. Ama elbette bunun farkında olarak yine de büyük bir zevkle izlenecek serüven filmleridir "Tarzan"lar; özellikle de "Tarzan Maymun Adam".

Jane rolüyle bütünleşen Maureen O'Sullivan'ın 21 yaşının tazeliğiyle boy gösterdiği yapıtın yönetmenini de anmadan geçmeyelim. 1917'de başladığı kariyerinde "Eskimo" (1933), "The Thin Man" (1934) ve felaket filmi "San Francisco" (1936) gibi yapıtlara imza atan W.S. Van Dyke, popüler sinemanın daha o günlerden abece'sini itinayla yazmıştır diyebiliriz.

"Tarzan Maymun Adam", denk gelinirse devam filmleriyle beraber görülmesini önereceğimiz; ama mutlaka baba-oğul birlikte izlendiğinde keyfi çıkacak, tadına doyum olmaz o Hollywood klasiklerinden biridir.

“AKLIN SINIRLARI BİLİNMEZ!”

Fransız sinemasının ‘zor’ yönetmenlerinden **Bruno Dumont**’un son filmi “**Camille Claudel, 1915**”, bu hafta tek kopyayla da olsa gösterime girdi. Sinemacı, kendisini inkar eder şekilde **Juliette Binoche**’u başrole taşıdığı filmi ve Camille Claudel’in ‘**deliliği**’ne dair fikirlerini paylaştı.

BRUNO DUMONT, FİLMLERİYLE ARADA ELEŞTİRMENLERİ İKİYE BÖLSE DE ASLA KAVITSIZ KALAMADIĞINIZ BİR YÖNETMEN. CANNES’IN GEDİKLİSİ, FRANSTZ SINEMASININ BOL ÖDÜLLÜ, KENDİNE HAS İSMİ BU kez de yanıltmıyor ve “Camille Claudel, 1915” ile bildik biyografi türüne hiç yüz vermiyor. Filme adını veren ünlü kadın heykeltıraşın ailesi tarafından kapatıldığı akıl hastanesindeki üç gününü anlatan filmde, sanat eseri veya ‘hayırsız sevgili’ Rodin’i göstermediği gibi, başroldeki Juliette Binoche’un yüzüyle kamera arasına da bir şey sokmak istememiş, gerçek hastalarla çalışmış. Camille Claudel gibi trajik bir figürün yaşadıklarını ‘cehennem’e benzetiyor ve “Gerçek trajedi paranoya kadar umuttan da kaynaklanır” diyor...

Tanınmış oyuncularla çalışmayı sevmediğinizi biliyoruz, Juliette Binoche’la işbirliğiniz nasıl başladı?

Ünlü düşmanı değilim ama fazla tanınmış bir yüz yönetmen için tehlikelidir. Genelde filmlerimde aktörler karakterin kendisi haline gelir. Karaktere yakın duran oyuncu seçerim ki gerçeklik daha iyi

otursun. Tanınmamış bir oyuncuyla bunu daha özgürce yakalayabilirsiniz. Juliette Binoche’un beni arayıp mutlaka bir filmimde oynamak istediğini söylemesinden memnun oldum ama çok da kararsız kaldım. Gerçi sonuçta Camille Claudel de tanınmış bir sanatçıydı, Juliette Binoche da. Oscar’lı ve ünlü bir yüz olmasının olumsuzluklarını bu projeye aşılabildik. Zaten karşılıklı uzun uzun konuşunca anlaştık.

Camille Claudel’i anlatmak nereden aklınıza geldi?

Bence muhteşem bir figür, benzersiz bir sanatçı. Yaşadığı tutucu dönemi düşünürseniz, bir kadın olarak da ayrıca bir mücadeleli olmuş. Aklımın köşesinde hep vardı ama nasıl filme çekeceğimi bilemiyordum. Çünkü bildik anlamda bir biyografi çekmek, sanatını, acılarını anlatmak istemedim. Bunu kitaplardan da okuyabilirsiniz. Zaten trajik bir figür olarak herkes tanıyor ama kimse neler yaşamış olabileceğini tahmin etmeye dahi çalışmıyor.

Bu nedenle mi hayatında çok az bilinen bir dönemi seçtiniz?

Şair ağabeyi Paul ile mektuplaştığı döneme ait bir hikaye okudum ve çok ilgimi çekti. Ailesi tarafından akıl hastanesine kapatılmış ve sadece Paul ziyaret ediyor. Ama o da Camille’in yalvarmalarına ve doktorların tavsiyesine rağmen akıl hastanesinden çıkarmıyor. Kız kardeşine mutlak bir hapisaneyi layık görüyor!

30 yıl kalacağı hastaneden ancak ölümüyle çıkabiliyor; siz kısa dönemi anlatırken nereden başladınız?

Öncelikle Juliette’le kamera arasında hiçbir şey olsun istemedim, ne dekor ne makyaj! Sadece duygular ve ifadeler. Onun değişken duygu durumlarını göstermek istedim. Paul geldiğinde özgürlüğüne kavuşacağı umudunu, yalnızlığını, paranoyasını.

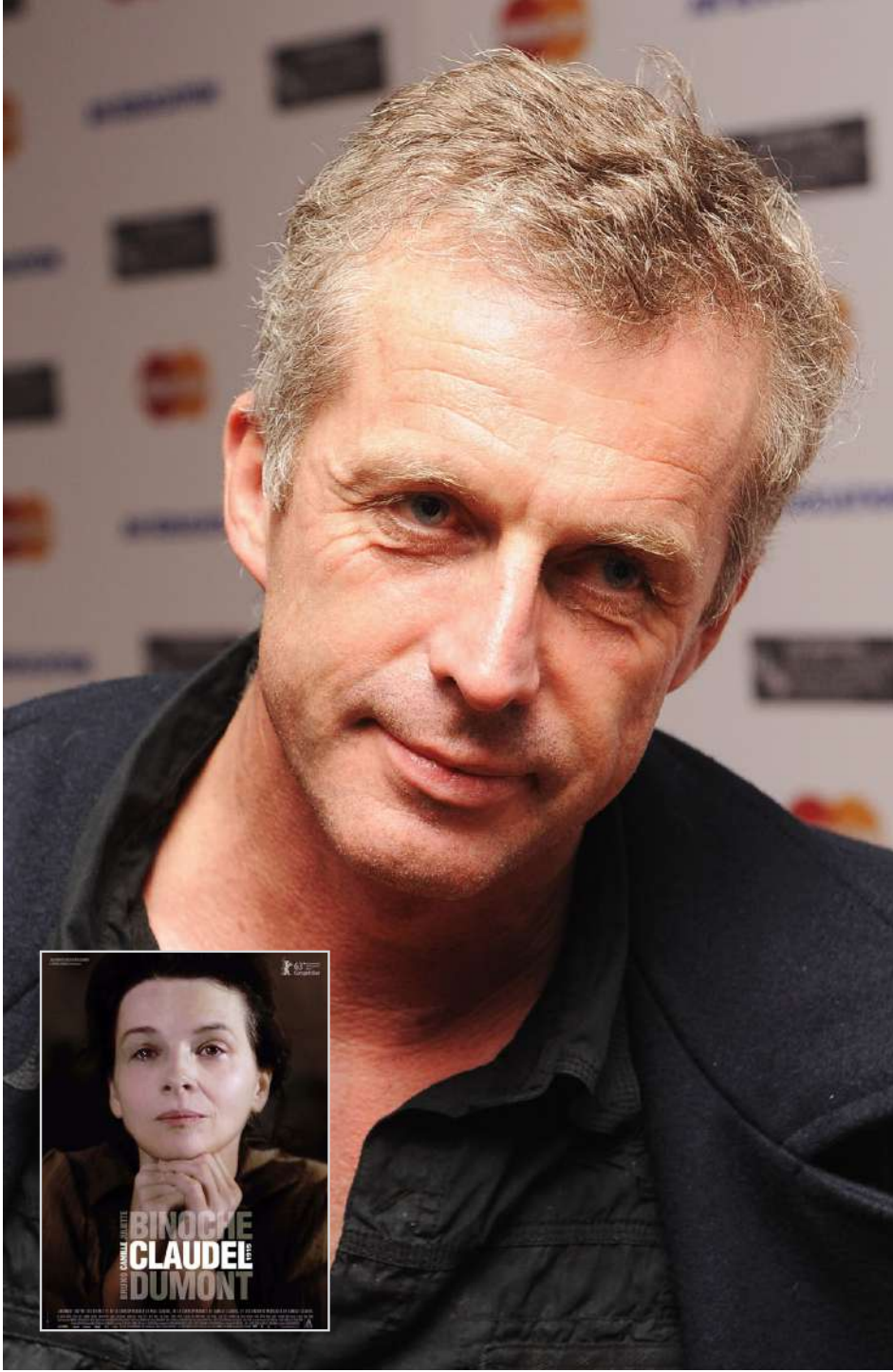
Delilik ile dahilik arasındaki çizgiyi nasıl görüyorsunuz?

Camille akut paranoyakmış. Rodin’in casuslar gönderdiğini ve sanatını çalacağını, insanların onu zehirleyeceğini düşünüyormuş. Ama bir yanıyla da gayet yaratıcı, vicdan ve akıl sahibi, yani bizim gibi. Aklın sınırlarını kim bilebilir ki?

Camille günümüzde yaşasaydı başına bunlar gelmezdi sanki...

Tabii ki günümüzde sanatçıların ‘egosantrik’ olmasına izin var. Neyse ki yaratıcı ruhlara daha çok açgözlük, yeni kuşaklar daha özgür. Yine de önyargılar

bazan ilkel çağlardaki kadar dogmatik ve kısıtlayıcı olabiliyor.

Hastalarla çalışmak zor oldu mu?

Sanıldığı kadar değil. Elbette oyun kurmak ve onlara oyun oynuyoruz demek zorunda kaldık. Sadece tekrarlarda zorluk çekiyorduk. Ama ben sette kendimi kısıtlamam, durum beni nereye götürürse giderim. Her şey masa başı çalışması ve senaryo değildir. Günümüz yönetmenlerini 'fazla kontrollü' buluyorum. Sanat ve yaratıcılık çabasını göremiyorum. 1960'lar ve 70'lerde sinema böyle değildi. Bu filmde ben Juliette'e senaryo bile vermedim.

Başlarda her gün ağlamış...

Evet, birkaç hafta ağlama krizine girdi, sonra yardım için bir oyuncu koçu tutmak istedi. Açıkçası başta kızmıştım ama sonra anlaştık. Karakteri içinde kaybolmuş, haklıdır. Delilik sınırındaki birisini anlamaya çalışmak deneyimli bir oyuncu için dahi zor. Ayrıca pek ipucu vermemiştim. Camille'in mektuplarını okumasını istedim, kendi sesini, tarzını bulması gerekiyordu.

Camille'in ki kadar ağabeyi Paul'un trajedisi de önemli değil mi?

Evet, çünkü ağabeyi Paul o dönemin

tutucu kafa yapısını simgeliyor. Camille'e acımayla karışık sempatiyle bakan ama anlamak istemeyen, rahat bırakmayan, iyilik adına onu kapatan zihniyetin sembolü. Paul aşırı dindar ve kötü bir insan değil, kardeşini kendisine göre seviyor. Ama sevgi ve inanç adına nasıl kötülükler yapıyoruz meselesi mühim. İki kardeşin arasındaki dinamikleri merak ettim. İki ayrı dünyanın çatışması ilgimi çekti.

Huzursuz ve yaratıcı ruh Camille ile inancıyla eylemsizliği seçen Paul, zaten her dönem yaşanan bir çatışmanın sembolü değil midir?

Maalesef evet! Geleneksel olanın dışına çıkınca dışlanmanız kaçınılmaz. Camille içinde yaşadığımız dünyayı, arzuları tutkuyu, Paul ise Tanrı'yı temsil ediyor. Camille'in huzursuz bir ruhu vardı ve bu da sanatını yönlendirdi. Bizimle aynı görüşleri paylaşmayanlara ne denli tolerans gösterebiliyoruz ki!

Tolerans göstermemek korkaklıktan kaynaklanmaz mı?

Elbette. Ukalalık, zorbalık, dar görüşlülük hep korkmaktan kaynaklıdır. Biz Fransızlar, mesela bu konuda meşhuru. Paul iyi bir şair, iyi bir aileden geliyor ama kız kardeşinin beklenmedik davranışlarından korkuyor. İkisini de yargılamak istemedim. Zaten Paul'un sözlerini uydurmadım, Camille'in mektuplarından aktardım.

Camille Claudel'in günümüzde sanatından ziyade ünlü heykeltıraş Rodin'le ilişkisi nedeniyle konuşulması da trajik değil mi?

İnsanlar melodram sever, çünkü meseleyi anlamak daha kolaydır. Bir kadın ve bir sanatçı olarak onu anlamaya çalışmak ise çaba ister. Rodin'in heykellerini her yerde görebilirsiniz, bir dâhi olarak hak ediyor. Ama Camille'in eserleri yaygın değil, hâlâ bir sanatçı olarak hak ettiği saygınlığı bulamamış.

Kendinizi mistik ateist olarak niteliyorsunuz, ne demek istiyorsunuz?

"Sinema bir büyüdür" sözü klişe değildir. Sanatın kendi içerisinde müthiş bir dinamik, ilahi bir taraf var, ben sinemaya inanıyorum. Tanrı'ya inanmıyorum ama inancın içindeki dinamikleri çok ilginç buluyorum. Zaten bunu Pasolini çok iyi göstermiş. İnsanın kendisi yeterince karmaşık, gizemli, komik...

İSYAN

★★★ **ORJİNAL ADI** Equilibrium **YÖNETMEN** Kurt Wimmer **OYUNCULAR** Christian Bale, Emily Watson, Taye Diggs, Sean Bean, William Fichtner **YAPIM/SÜRE** 2002 ABD, 102 dk. **GÖRÜNTÜ/SES** 1.85:1, 5.1 DD İng. ve Tr. **ŞİRKET** As Sanat (Miramax)

ALMAN SENARİST/YÖNETMEN KURT WIMMER'İN 'POST-MATRIX' SONRASI BİLİM-KURGU AKSİYONU "İSYAN" (EQUILIBRIUM) YENİ DVD BASKISIYLA TEKRAR RAFLARDA... 2002 YAPIMI FİLM BİZDE ÖNCE KORSAN DVD'LERDE ÇOK İLGİ GÖRMÜŞ VE İKİ YIL SONRA film yaygın bir şekilde salonlarımıza gelmişti.

Aslında "İsyan" bilim-kurgu edebiyatının en temel hikayelerinden birini konu almakta. "Totaliter sisteme, faşizme karşı çıkan adam"ın hikayesi "1984", "Cesur Yeni Dünya" (Brave New World) ve "Fahrenheit 451" gibi güçlü eserlerin yanısıra pek çok bilim-kurgu klasiğinin de çıkışı sağlamakta. Faşist bir düzenin hakim olduğu gelecekte bir adam çıkar ve sonu mutlu ya da hazine (ama umutlu) biten bir isyan, bir hareket başlatır.

"İsyan" da özgürlüklerin kısıtlandığı, her türlü duygunun yasaklandığı bir gelecekte otoriteyi sağlayan 'rahip' adlı kanun sözcüleri her türlü sanat ve kültür ürünlerinin yerini tespit edip yok eden geniş yetkilere sahip, yetenekli katillerdir. Bunlardan biri ve işinin ehli John Preston (Christian Bale) ortağı Partridge'in (Sean Bean) de kitap sakladığını öğrenince onu da öldürmek zorunda kalır. Daha bunun etkisini üzerinden atamamışken bir ev baskını sırasında tanıştığı Mary (Emily Watson) adlı bir genç kadından da etkilenen Preston giderek karşı tarafa geçmeye yönelik eğilimler göstermeye başlar. Yeni ortağı Brandt'in (Taye Diggs) gözü üzerindedir. Ama John tüm risklere rağmen düzene isyan başlatır.

Kurt Wimmer'in yazdığı senaryo yukarıdaki kaynakları fazlaca hatırlatsa da sürükleyici bir ritim ve görsellikte sunuluyor... "The Matrix"ın de biçimsel yeniliklerinden izler taşıyan, kendine has bir tabancalı dövüş (gun kata) icat eden film başından sonuna dek ilgiyle izletiyor kendini. Aksiyon sahnelerinin hızı ve tasarlanışları, John Woo filmlerinin benzer silahlı sahnelerini de çağrıştırmıyor değil açıkçası. Wimmer bu tabancalı dövüş stilini sonraki yıllarda çektiği "Ultraviolet" (2006) adlı çizgi roman uyarlamasında da kullandı.

Hikayede ise "Fahrenheit 451" ya da "1984"ten farklı olarak, gelecekte insanlar faşist bir lider tarafından, duygularından arındırılmak için adeta bir ilacın (uyuşturucunun) etkisi altında yaşamaya zorlanmaktadır... Proziyum adı verilen bu ilaçlar insanların duyularını köreltmekte ve duygusal dünyalarını baskılamaktadır. Rahipler ve onlara bağlı kuvvetler düzenledikleri baskınlarla bu ilacı almayı reddeden 'ayrılıkçıları' avlamakta ve onların binbir zorluklarla sakladıkları kitapları, sanat eserlerini bulup yakmaktalar!

John Preston tıpkı "Fahrenheit 451"ın itfaiyeci kahramanı Montag gibi 'kültürlü' bir kadından etkilenir. Uyku düzeni bozulur ve oğluyla paylaştığı hayatında taşlar yerinden oynar... Bir gün hapını da almayıverir... Bir kadının tetikleyici unsur olarak kullanılması bu hikayelerde biraz klişe tabii ister istemez. Zaten film daha çok aksiyona merak sarıp faşizme karşı direnen ya da teslim olan insan psikolojilerine pek takılmıyor...

Aksiyon sahnelerindeyse oradan oraya zıplayan ve akrobatik hareketlerle sağa sola ateş eden Bale'e elektro müzikle desteklenmiş, zaman zaman ağır çekime düşen gaza getirici bir koreografi eşlik etmekte..

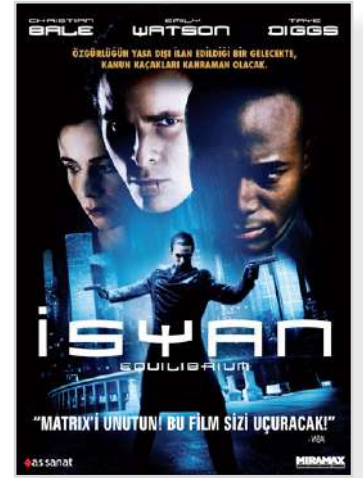
Christian Bale ilk bakışta soğuk gelen fiziğinin avantajını oynadığı karaktere yansıtıyor. Sisteme karşı sarsılmaz gibi duran inancının hem sağlam hem de kırılabilir tarafını doğru aktarıyor. Aksiyon sahnelerinin de üstesinden gelmeyi başarıyor. Filmin başlarında perdeden çekilen Sean Bean bugünün seyircisine çok daha sıcak gelen bir oyuncu. Varlığı kısa sürse de keyif veriyor. Emily Watson ise kendisine çizilen sınırlı alanda çok büyük bir varlık gösteremiyor... Bu arada filmde küçük bir rolde Mehmet Kurtuluş da var...

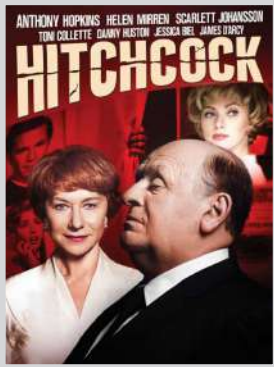
Silahlı kavga sahneleri koreografileriyle ve kurgusuyla belli bir seyir keyfi veriyor...

Keşke aksiyona biraz daha az dalıp biraz daha 'derin' olabilseydi...

**ÇEVİK KUVVET
POLİSLERİNDEN BİRİNİN
GEZİ PARKI
PROTESTOLARI
SIRASINDA SAF
DEĞİŞTİRDİĞİNİ
DÜŞÜNÜN... "İSYAN"
İŞTE ONUN FİLMİ...**

HITCHCOCK

YÖNETMEN Sacha Gervasi

OYUNCULAR Anthony Hopkins,
Helen Mirren, Scarlett Johansson,
Toni Collette, Danny Huston, Jessica Biel
YAPIM/SÜRE 2012 ABD, 98 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve Tr.
ŞİRKET Tigon (Fox)

**HITCHCOCK'UN
İÇ DÜNYASINI,
HOLLYWOOD'UN İÇ
YÜZÜNÜ ANLATAN
KÜÇÜK BİR BAŞYAPIT.**

SENARİST SACHA GERVASI, YÖNETMEN KOLTUĞUNA İLK KEZ "HITCHCOCK"LA OTURDU VE "SİNEMA TARİHİNİN EN BÜYÜK yönetmenini anlatmak bir çaylağa mı kaldı?" türünden eleştirilere maruz kaldı. Oysa 1966'lı İngiliz yönetmen çaylaklık maylaklık yapmamış, hikayesini anlattığı insana yakışır ustalıkta bir ilk film çekmiş. Hitchcock'un şanına layık nitelikte küçük bir sürpriz girişle açılan film, asıl olarak ünlü "Sapık" (Psycho) filmin yapım sürecine odaklanıyor, sinema tarihinin en önemli yapımlarından birinin ne zorluklar pahasına çekilebildiğini anlatıyor.

Yıl 1959... Robert Bloch'un "Psycho" adlı romanı yayımlanmıştır ve Hitchcock "Gizli Teşkilat"ı (North By Northwest) çektiikten sonra gözünü bu kitaba diker. Ürkütücü evinin üst katında yıllar önce ölen annesinin cesediyle yaşayan Ed Gein karakterinde can alıcı şeyler görmüştür, gerekli finansmanı da evini ipotek ettirerek sağlar. Bir yanda sansür kurulunun baskıları vardır, öte yanda filmin başarısızlığa uğraması halinde karşılaşılacak yıkım.

Karısı Alma'nın koruyucu ilgisi ve işbirliği,

sağlığı biraz bozuk Hitchcock'un iç geçirdiği güzeller güzeli stüdyo kadınları, Janet Leigh'a dönük üstü kapalı şehevi duyguları, Vera Miles'la sorunları ya da Anthony Perkins'la iş konuşması da filmin hoş ve akılda kalıcı ayrıntılarını oluşturuyor. Ama en önemlisi, Sacha Gervasi ele aldığı tarihi kişiliğin her anlamda sahip olduğu güçlü dürtüleri masaya çok iyi sermiş durumda.

Gençlik yıllarında Alfred Hitchcock'la gerçekten tanışmış olan Anthony Hopkins'in dört dörtlük bir oyunculuk sergilediği, Helen Mirren (Alma Reville) ve Scarlet Johansson'un (Janet Leigh) da oyun güçleriyle göz doldurdıkları "Hitchcock"un, Ed Gein'e dair düş-karabasan-sanrı sahneleriyle de 'gerilim bile' içermekte olduğunun altını çizelim.

Mükemmel müzik çalışması kulakları okşuyor, bazen de ruhları tedirgin ediyor.

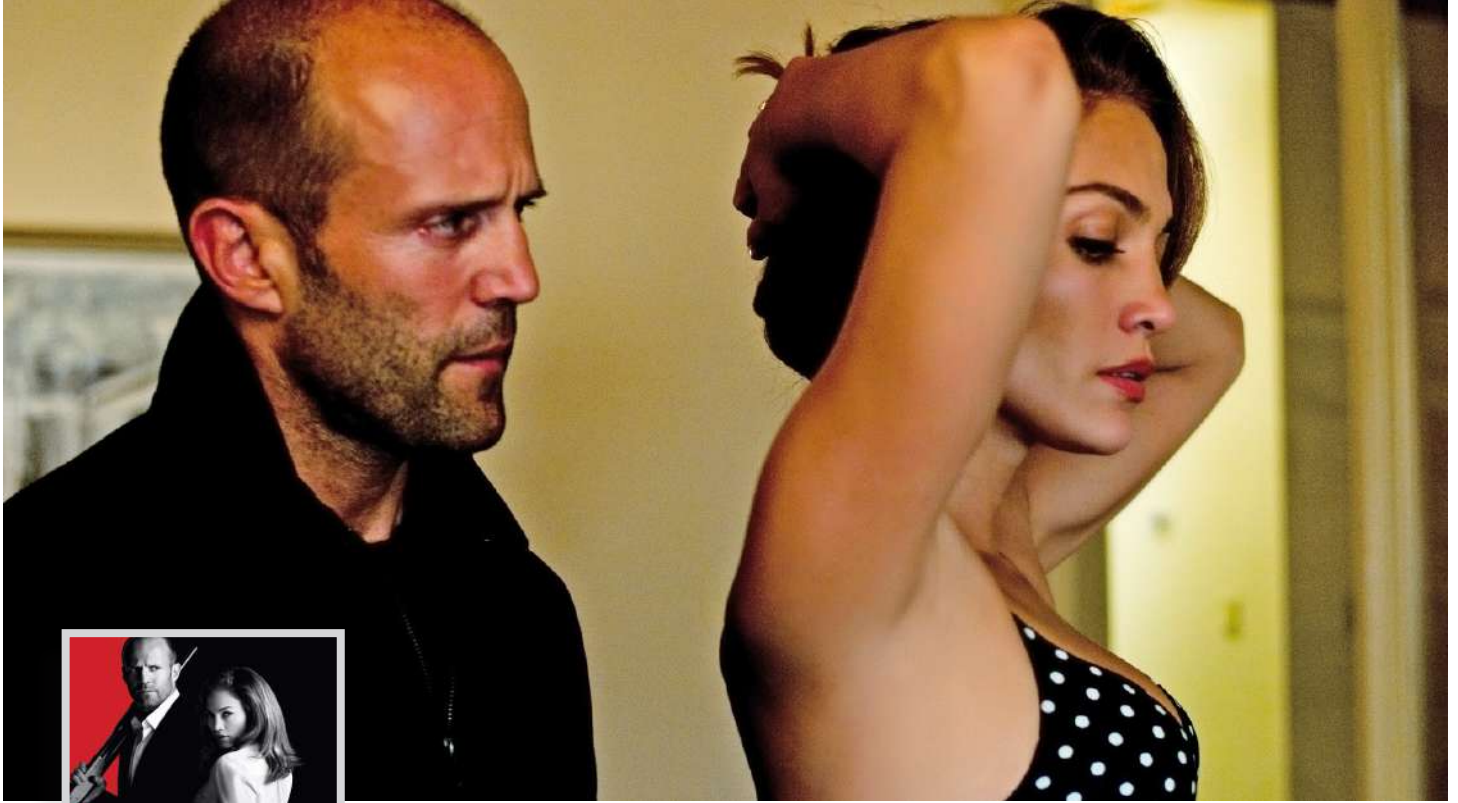

Dayandığı karakteri tanımayıp bilmeyenler ve "Sapık"ı seyretmemiş olanlar için pek bir şey ifade etmeyebilir...

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

PARKER

YÖNETMEN Taylor Hackford

ORJİNAL ADI Jason Statham,

Jennifer Lopez, Michael Chiklis,

Nick Nolte, Wendell Pierce

YAPIM/SÜRE 2013 ABD, 114 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET As Sanat (Medyavizyon)

**BİR JASON STATHAM
HAYRANIYSANIZ, BU
AKSİYONA İKİ
SAAT AYIRDIĞINIZA
DEĞECEK...**

PARKER’I OTURUP İZLEMELİK İÇİN ÇOĞU SEYİRCİYE GÖRE JASON STATHAM’IN İSMİ BİLE YETERLİ. AMA BU ŞIK AKSİYONUN meziyetleri sadece Statham’la sınırlı değil.

Yönetmen koltuğunda Taylor Hackford var. Hollywood’un ‘ismi herkesçe bilinen’ markalarından olmasa da, “Subay Ve Centilmen” (An Officer And A Gentleman), “Şeytanın Avukatı” (The Devil’s Advocate), “Yaşam Kanıtı” (Proof Of Life) gibi filmleri çoktan popüler yapıtlar arasında yerini almış durumda.

Filmin kaynak aldığı eser, Donald E. Westlake’in 1962’den 2008’e dek 24 kitapta maceralarını anlattığı ‘modern hırsız’ Parker... Senarist John J. McLaughlin ise yakın dönemde “Siyah Kuğu” (Black Swan) ile “Hitchcock”u da kaleme almış, önemli bir isim. Velhasıl “Parker”ın referansları hayli fazla. Yanına bir de Jennifer Lopez’le Nick Nolte’u da ekleyebiliriz.

Zenginlerden çalan Parker, son yaptıkları soygunda ekip üyelerinin ihanetine uğruyor ve bir süre sonra ortaya çıkarak hepsinden intikam almaya girişiyor. İşe, Florida’ya gidip orada pahalı bir ev kiralayarak başlıyor. Emlakçısı da,

parasızlıktan kıvranıp duran Leslie; yani Jennifer Lopez. Çok geçmeden Parker’ın gerçek niyetini anlayan ve ona abayı da yakan Leslie, aksiyonun tavan yaptığı bu macerada Parker’ın en önemli destekçisi oluyor.

Bir zamanlar Barbra Streisand ya da Goldie Hawn’ın klasik filmlerinde düştükleri inanılmaz durumların aynısını yaşayan Jennifer Lopez, onlar kadar şaşkın, korunmaya muhtaç ve aşka hasret belki ancak aralarındaki tek fark, ‘komedi’den uzak olması. Fark etmez, Lopez’in karakteri böyle de gayet cazip ve aynı zamanda seksi...

Bir Jason Statham hayranıysanız, iki saatinizi ayırdığınıza geçecek bir aksiyon sizi bekliyor, hemen belirtelim. Kuşkusuz “Parker” önemli bir sinema yapıtı değil, ama günümüz aksiyonlarının seyredilebilir örneklerinden biri.

Parker ile kiralık katilin otel odasında dövüştükleri sahne nefes kesici.

Nick Nolte’u giderek daha da yaşlanmış görmek yürek burkuyor.

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

THE FLYING MAN

Süper kahraman filmlerinden ölesiye sıkıldık. **“The Flying Man”** klasik kahraman filmlerine göre kısmen orijinal ve en azından kısacık. Girişin hemen ardından hafiften tırsmaya başlamış suçluların hayatına girerek, süper kahraman hikayesini sıradan suçluların gözünden izliyoruz.

YÖNETMEN Marcus Alqueries
YAPIM 2013 Kanada
SÜRE 10 dk.

METROPOLÜN SAKİN SEMALARINDA ORADAN ORAYA UÇAN TEKİNSİZ BİR ADAM BELİRİR GÜNÜN BİRİNDE. ‘GÜNDÜZ PLAYBOY’ veya gazeteci, akşam süper kahraman’ tarzı yaşayan alıştığımız türde bir ‘vigilante’ değildir. Zaten kimdir, necidir, gündüzleri ne yer, ne içer bilmeyiz; yüzü, bedeni bile amorftur. Ama psikopatın teki olduğuna şüphe yoktur. Uçma kabiliyetini ve insanüstü gücünü vatandaşları korkunç işkencelerle öldürmek için harcar. Meselesi, düşmanı ise biraz klasiktir; kötü adamlar. Ama onları birbirine bağlayıp polise teslim etmek ve gazetecilere beyaz dişlerini parlatarak gülümsemek yerine, yukarıdan bırakmak gibi yöntemlerle paramparça etmeyi tercih eder.

Amerika’da popüler filmlerin görsel efekt kadrolarında çalışan Brezilyalı yönetmen Marcus Alqueries’in kısa filmi, kendisi bende görsel efekt yeteneklerini sergileyip baba Hollywood projeleri almaya çalışan bir yönetmen izlenimi yaratmasına

rağmen, çok sevdim. Üstelik filmin bir uzun metraj provası olduğunu da kabul etmek lazım. Ve fakat burada kısa filmin güzelliği devreye giriyor ve uçan kahramanın paldır küldür belirmesi ve gizemini sonuna kadar koruması hikayeyi ilginçleştiriyor. Üstelik girişin hemen ardından hafiften tırsmaya başlamış suçluların hayatına girerek, süper kahraman hikayesini sıradan suçluların gözünden izliyoruz.

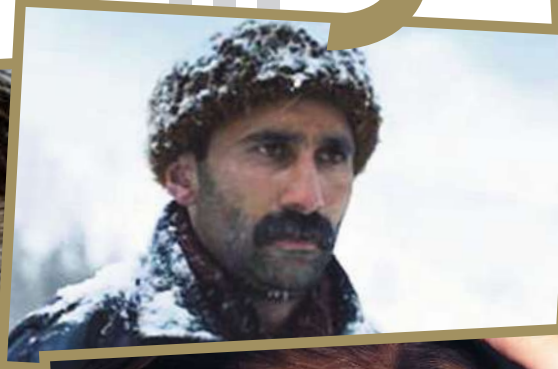
Ben burada şunu anladım; süper kahraman hikayelerini suç dünyasının gözünden izlersek ortaya tam anlamıyla bir ‘korku sineması’ çıkıyor. Bu ilginç durumu göstermesiyle dikkatimizi çeken kısa film, kurbanların vahşice ölümünü gore’a kaçmadan ortaya koyarak da korku filmlerine göz kırpan bir kara mizah yaratıyor.

Doğrusu süper kahraman filmlerinden ölesiye sıkıldık; “The Flying Man” klasik kahraman filmlerine göre kısmen orijinal ve en azından kısacık.

SINEMAMUZIK.COM

"Bir tıkla gerçek habere ulaş"

1- İkinci "Hükümet Kadın" dönemi

Bu yılın sürpriz filmlerinden biriydi "Hükümet Kadın". Demet Akbağ'lı film, çapaklarına rağmen Sermin Akyat'ın sinema kariyerinde dönüm noktası oldu. Midyat'ı cesaretlendirdi, ki o da filmin devamını çekti. Kasım'da vizyonda.

2- Altın Koza'dan isabetli bir tercih

Altın Koza, bu yıl 16 Eylül'de başlayacak. Ulusal Yarışma jüri başkanı açıklandı; İstanbul doğumlu, Berlinale Avrupa Film Pazarı yöneticisi Beki Probst üstlenecek bu görevi. Hatırlanırsa Probst, 2006'daki Avrasya Film Festivali'nde de jürilik yapmıştı. Türkiye sinemasını yakından takip ettiği de biliniyor. Yani isabetli bir seçim gibi duruyor.

3- Yönetmen Natalie Portman

"Seni Seviyorum New York" (New York, I Love You) filminde yönetmenliğin tadını alan Natalie Portman, ilk uzun metrajını yönetmek için kolları sıvadı. Oyuncu, İsrailli yazar Amos Oz'un "A Tale Of Love And Darkness" kitabını beyazperdeye uyarlayacak. Ne diyelim, yeni kariyerinde Portman'ın yolu açık olsun!

4- Bir imzanın hatırlattıkları

Gezi Parkı Direnişi'ndeki baskıcı tutumu nedeniyle, aralarında David Lynch, Sean Penn, Vanessa Redgrave, Susan Sarandon ve Ben Kingsley gibi ünlü sinemacıların bulunduğu 30 isim, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'a bir 'uyarı' mektubu yazdı. Bu girişim, yıllar önce birçok ünlü sinemacının

aralarında bulunduğu bir imza kampanyasını hatırlattı. O kampanya, Yılmaz Güney için düzenlenmişti. Kampanyanın muhatabı da 12 Eylül'ü yapan generallerdi!

5- İki güzel haber

Uğur Yücel'in yönettiği "Soğuk", Paliç Avrupa Filmleri Festivali'nde, 'Parallels and Encounters' bölümünün en iyi filmi seçildi. Lusin Dink'in yönettiği "Saroyan Ülkesi"ninse 66. Locarno Film Festivali'nin 'Open Doors' bölümünde gösterileceği açıklandı.

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“EĞER OTURMAKTA OLAN BİR KARAKTER YÜRÜMEK ÜZERE AYAĞA KALKARSA, AÇIYI ASLA DEĞİŞTİRMEM YA DA KAMERAYI GERİYE ÇEKMEM. DAİMA YAKIN ÇEKİMLE HAREKETİ İZLEMeye BAŞLAR VE OTURDUĞU SIRADA KULLANMIŞ OLDUĞUM YAKIN ÇEKİM ÖLÇÜSÜNÜ KULLANMAYI SÜRDÜRÜRÜM.”

Alfred Hitchcock